

Bilten 23

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

BILTEN, marec 2018, št. 23

ALPINIZEM

GORNIŠTVO

ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN, marec 2018, št. 23

PUBLIKACIJO IZDAL:
Posavski alpinistični klub

UREDNIŠTVO:
Nejc Pozvek

OBLIKOVANJE:
Andrej Trošt

FOTOGRAFIJE:
Andrej Trošt, Nejc Pozvek,
Sandra Voglar, Peter Sotelšek,
Tomi Naglič, Jernej Kastelic,
Ambrož Novak (arhiv), Matej
Zorko, Boštjan Prosenik, Jernej
Špiler, Maja Stopar, Romana
Zorko, Mitja Kolman, Miha
Kozmus, Igor Dular, Rok
Cizerle, Tanja Tušek Sotelšek,
Bojan Zorko, Jure Barbič
(arhiv), Dušan Klenovšek, Albin
Simonič, Andrej Grmovšek

TISK:
Forma d.o.o.

FOTOGRAFIJA NA
NASLOVNICI:
Vzpon na Pisco, v ozadju
Huandoy North in Huandoy East
Foto: Peter Sotelšek

SPLETNA STRAN:
www.pak.si

Uvodnik

4 KRIŽPOTJE

Poročila

6 POSAVSKI ALPINIZEM V LETU 2017

10 ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2017

Mladi

16 PLEZALNI KROŽKI

18 MLADI PLEZALCI - USTVARJALCI

21 UTRINKI IZ DNEVNIKOV

Intervju

22 AMBROŽ NOVAK

Izobraževanje

26 VARNOSTNA KULTURA PRI PLEZANJU

Zgodbe

29 MT. KENYA

32 TURNE AVANTURE

34 NAJVIŠJI VRH AVSTRIJE

35 TURNOSMUČARSKO POTEKANJE PO ARMENIJI IN GRUZIJI

37 DRUŽINSKO MAKEDONSKO-GRŠKI "TOUR"

39 DOLOMITSKI PREVISI

40 PERU

42 LA ESFINGE

44 VICOS

45 MUSALA

47 TRENTA

48 WEISSHORN

NEJC POZVEK, predsednik
Posavskega alpinističnega kluba

Skoraj tri desetletja nazaj, konec 80-ih let 20. stoletja, je v Krškem začela s svojim delovanjem alpinistična skupina. Znanje so v Posavje prinašali pretežno inštruktorji z novomeškega konca. Skupina je kmalu prerasla v odsek pri Planinskem društvu Bohor Senovo. Opisano začetno delo velja za prve korake organiziranega alpinizma v Posavju. Inicijativnost tedanjih najaktivnejših posameznikov, bilo jih je morda le ducat, pa ni poznala meja. Veliko so plezali, se družili, skupaj razmišljali, ustvarjali in sanjali. Skoraj natanko 25 let nazaj so tako postavili temelje enemu najstarejših samostojnih plezalnih kolektivov pri nas. Do tedaj je bila praksa (in tako je mnogokrat še danes), da alpinistični ali športnoplezalni kolektivi delujejo znotraj večjih organizacijskih enot – planinskih društev. Mojstri vertikale iz naših krajev se s takšno organiziranostjo niso zadovoljili in leta 1993 odšli na svojo pot – pot Posavskega alpinističnega kluba.

Brez najmanjšega zadržka lahko rečem, da je ta isti klub do danes postal institucija. V svoji četrstoletni zgodovini je skozenj gore po težje pristopnih straneh spoznalo nekaj sto posameznikov, še več jih je skozi naše šole začelo s plezanjem, najbolj pa smo ponosni, da je število mladih, ki so se na naših vadbah, krožkih, treningih soočili z vertikalo in drugimi izzivi, povzpelo že skoraj na štirimestno število. Društvo pod eno streho združuje vse od ljubiteljskih plezalcev, obiskovalcev gora, do vrhunskih športnikov, od vse številnejših otrok, ki z nami napravijo prve korake, do upokojencev, ki sredi samotnih prepadov utirajo stopinje z desetletnimi izkušnjami. V letu 2017 nas je bilo skupaj kar 213. Impresivni podatki kažejo na to, da društvo izpolnjuje svoje poslanstvo – širi plezalno kulturo na območju Posavja. Ob tem s svojimi programi omogoča vključevanje v rekreativno in tekmovalno dejavnost, izobražuje, predvsem pa ustvarja pogoje za varno udejstvovanje s športnim plezanjem in alpinizmom.

Ves čas delovanja kluba bolj ali manj aktivno prispevam k delu in rezultatom. V zadnjih letih vedno znova poudarjam kompleksnost, širino, v katero smo zajadrali in o kateri govorijo zgoraj napisana dejstva. Nemalokrat se, v srcu zadovoljen, čudim, da organizacijska struktura prostovoljcev še vedno kljubuje duhu časa, ki društvene aktivnosti vztrajno podreja potrošniški logiki in s tem počasi razkraja družbeno tkivo. Pa vendar se na drugi strani zavedam, da naš nadaljnji razvoj, v kolikor obsega dejavnosti ne zamejimo ali zmanjšamo, brez prilagajanja novim razmeram ne bo mogoč. Vesel sem, da smo v zadnjih letih spodbudili debate na to temo. Trg, na katerem se danes odvije približno polovica dejavnosti kluba, bo gotovo terjal bistvene spremembe pri delu. Zaman pa bomo na trgu iskali izgubljenega duha – tega tam ni moč kupiti. Alpinistični, plezalni duh, čeravno samosvoj in nepredvidljiv, se ustvarja skozi odnose v navezi, na ferajnu, na skupnih potepanjih po stenah. Prisoten je v stremljenju k visokim ciljem, k napredku, k idealom, pa tudi v želji po deljenju dobrega, v veri za boljši jutri. Zato ga moramo še naprej negovati in paziti, »da ne bi slepi v temi na križpotjih zašli s pravega pota«.

V prisposodbi bi lahko rekli, da smo se kot društvo petindvajset let bolj ali manj vzpenjali. Večino časa je gaz utirala ena – družinska – naveza. Ni bila le dvojna. Kako visoko je prišla, bo pokazal čas. Zanesljivo pa lahko rečem, da je bil vzpon vse prej kot lahka, spevna pesem. Ne, naveza je bila mnogokrat na preizkušnji. Izčrpana, a ponosna, je dosegla svoj vrh in se odločila za sestop. Dolgo vztrajanje na vrhu je lahko usodno. V vrhove treskajo strele, bičajo jih viharji, le redko je priložnost za miren pogled v daljavo. Čudoviti razgledi te ne smejo premamiti – vedno mora biti v glavi še nadaljevanje ture. In nenazadnje: na vrhu se spodobi narediti prostor za svojega kolega. Naj bo tudi on poplačan za prehojeno pot in naj mu vreme služi. In ne pozabi: »Srca samo naj merijo čas, kažejo pota.«

Besedilo: **MIHA KOZMUS** in
NEJC POZVEK

ter pobudnik Albin Simonič (AO Celje-Matica). Stik z vrhunskim alpinizmom je tudi v lanski sezoni ohranjal Nejc Pozvek, katerega najteža smer v gorah seže vse tja do ocene IX+ (UIAA lestvica). Po pregledu vzponov celotne sezone lahko napišemo, da je bila le-ta uspešna, saj se je plezalo veliko in marsikje, celo onstran Atlantika. To nas lahko navdihuje. In kar je najpomembnejše, vsi smo se vrnili domov živi in zdravi.

SPLOŠNA OCENA

V pretekli sezoni, ki je trajala od 1. 12. 2016 do 30. 11. 2017, se je nabralo 266 vzponov, pridruženi člani so dodali še četrtno tega, vsaj toliko pa bo za vedno ostalo skritih očem javnosti in statistike. Več je bilo vzponov pozimi, k čemur so gotovo botrovale dobre razmere, številne skupne ture in narejeni slapovi. Krono našega udejstvovanja predstavljajo odpravarji, ki so raziskovali perujske Ande. Odpravo so sestavljali Peter Sotelšek, Andrej Trošt, Mitja Kolman in pridruženi član

POTEK SEZONE

Sezono smo začeli pretežno s pristopi na vrhove naših gora. Precej je bilo dogajanja nad Zelenico, zelo oblegan je bil tudi očak Triglav, ki je sprejel več skupin naših alpinistov. Matej Zorko in Edvin Nepužlan sta takoj v začetku zime preplezala Severni raz na Malo Mojstrovko. Matej pa je z Miho Kozmusom dodal še dve lepi smeri: v južni steni najvišje avstrijske gore Velikega Kleka sta preplezala kombinirano smer Südwandwächter – doživela sta pravo avanturo, konec decembra pa še Kugyjevo smer v Razorju.

V začetku leta 2017 so bili na udaru slapovi – prvi je padel Desni slap pod Prisojnikom (Miha Kozmus – Nejc Turnšek). Nato so si skoraj dnevno sledile ture – razmere je pač treba izkoristiti – proti Logarski dolini in v druge zatišne doline naše dežele. Priložnost so dobili tudi manj izkušeni plezalci, začetniki. Preplezane so bile praktično vse klasike v Logarski, tudi Reberski graben v celoti, pa seveda Lucifer, Lušev graben, Slap v Soteski (Bohinj). Odlične razmere so torej rezultirale v naši veliki aktivnosti, izpostaviti pa velja predvsem Miho Kozmusa, ki je podpisan pod večino omenjenih vzponov. Z Matejem Zorkom

sta si na vrhuncu zime, ob koncu januarja, privoščila kar podaljšan vikend na Gorenjskem in na mini turneji preplezala smer Bučer-Kristan v Malem Oltarju, slapova La placca sinistra in Piccolo Nabois v Zajzeri in Centralni slap pod Prisojnikom. Zelo poučen je bil zimski seminar alpinističnih veščin na Vršiču, kjer smo medse sprejeli tudi štiri nove pripravnike. V naziv so se povzpeli Jernej Špiler, Miha Kozmus, Marko Zakšek in Boštjan Prosenik.

Isti vikend smo nad Vršičem otvorili tudi turnosmučarsko sezono, ki se je nadaljevala pretežno v Karavankah. Skupne ture so bile zelo možične in uspešne tudi z vidika uvajanja manj izkušenih zimoljubcev v zimske aktivnosti v gorah.

Marca so bile odlične razmere za smuko, zato smo v Julijskih Alpah opravili nekaj čudovitih tur (Velika Mojstrovka, Križ, Viševnik, Veliki Draški vrh, Pihavec, ...).

Čeravno se je spomladi že kazal interes po skali, je večina še vedno vztrajala na snegu. Kar tri ločene skupine so oblegale Veliki Klek (Grossglockner), vsi po njegovih južnih, smučanju naklonjenih pobočjih – razmere so se od naveze do naveze spreminjale, nekateri so ujeli tudi višinski kilometer pršiča. Čestitati velja predvsem tistim, ki so se na takšne višine podali prvič. Trojica odpravarjev je aprila zabeležila vzpon na švicarski Piz Moerteratsch. V mesecu maju so dokončno zavlادali skalaši. V Arcu, Paklenici, Omišu, Meteoru, Rotewandu. Najuspešnejša sta bila v sklopu priprav na odpravo Andrej Trošt in Albin Simonič, ki sta med številnimi skalnimi smermi nanizala tudi redko ponovitev Frančkove Planike v Križevniku, izpeljala povezovalne vzpone z bivaki na vrhovih gora in hiter vzpon na Grossglockner po atraktivnem grebenu Stüdlgrat. Matej Zorko je pomladne razmere najprej izkoristil v Koglu in Velikem Grebenu nad dolino Kamniške Bistrice.

S poletjem je prišla prva skupna tura alpinistične šole, prečenje Zeleniških špic, šest tečajnikov in štirje spremljevalci. Isti dan sta Andrej in Bine preplezala zahtevnejšo smer na avstrijski strani Karavank. Konec junija smo tradicionalno plezali v Paklenici, kjer se je naš športnoplezalni superjunak Aljaž Motoh preizkusil v ostenju Aniča kuka. Pod mentorstvom Nejca Pozveka je preplezal Klin. Druga tura alpinistične šole je potekala na Korošici, ki je odlično izhodišče za raznoliko plezanje. Pod vodstvom Mateja Zorka in Nejca Pozveka so se tečajniki prvič seznanili s strmimi alpskimi stenami.

Odpravarji so iz Peruja prinesli naslednji izkupiček (v športnem smislu): Urus, 5495 m, Tocllaraju, 6034 m, Pisco, 5752 m, Huarapasca, 5420 m, poskus na Nevado Copa in prosto preplezana stena La ESfinge – Original Route 85 (6c+, 750 m), za katero gredo Andreju in Binetu vse čestitke.

Skoraj istočasno se je Nejc Pozvek udejeval kot vodja tabora za perspektivne alpiniste v Val di Mellu. Opravil je pet zelo zahtevnih vzponov do ocene IX-, med drugim tudi v Angleški smeri v SV steni Piz Badile. Z Andrejem Grmovškom sta nadaljevala v Dolomitih in vknjižila izjemno smer La perla preziosa (375 m, IX+/VII-VIII). Z Martino Lapuh sta nato nadaljevala še v številnih dolomitskih klasi- kah nad Falzaregom in Sello. Seveda pa poletje ni izostalo v domačih stenah Raduhe (Platke) in Triglava (Sloven- ska), gotovo pa bi se našel še kakšen vzpon.

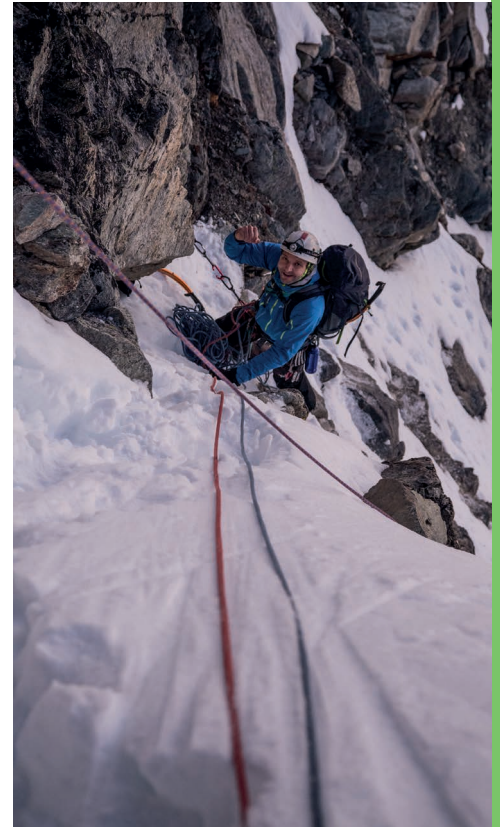

Jesen nas je prestavila v priročnejše, nižje in toplejše stene Klemenče peči, Staničevega vrha, Nad Šitom glave, Kleka, znova smo bili stalni gostje v Paklenici. Oktobra je sedemčlanska eki- pa (Matej Zorko, Igor Dular, Andrej Trošt, Jernej Špiler, Miha Kozmus, Simon Poznič, Peter Sotelšek) napadla švicarski Weisshorn. Greben- sko plezanje in varovanje

je vzelo ekipi veliko časa in časovni okvir ture se, glede na kratek jesenski dan, ni izšel. Vrh je ostal neosvojen.

Alpinistično sezono je zazna- movalo veliko in pestro doga- janje, manj beleženja in še manj objavljanja na našem spletišču, kar bi bilo obvezno potrebno popraviti že v pri- hodnji sezoni.

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**,
načelnik za športno plezanje

Športno plezanje postaja vse bolj priljubljen šport med mladimi, kar se odraža tudi pri plezalnih vadbah oziroma krožkih plezanja. Število plezalnih navdušencev, ki so obiskovali naše plezalne stene v Brestanici, Krškem in Brežicah, se je več kot podvojilo. Naval mladine je zahteval nekaj sprememb pri organizaciji in načinu izvajanja programov. Veseli smo takšnega odziva, a se hkrati zavedamo vedno večje odgovornosti in pomanjkanja športnoplezalnih strokovnjakov, ki bi delali z mladimi. Zato smo tudi v letu 2017 vlagali v izobraževanje strokovnega kadra, ki bo v prihodnje prevzel naloge in razbremenil sedanje »vodilne konje«.

Leta 2017 se je veliko plezalo, treniralo, tekmovalo na občinskem, regijskem in državnem nivoju, pobirali smo odličja, vlagali smo v plezalno infrastrukturo, posodobili plezalno steno v Mladinskem centru Krško, investirali v plezalne oprimke, ki so pogoj za izvajanje kakovostnih treningov, urejali domače plezališče Armeško, preopremljali smeri, se družili v plezališčih in plezalnih centrih pri nas in v tujini.

VZHODNA LIGA

V lanskem letu je bila v okviru Vzhodne lige prvič organizirana tekma v hitrostnem ter štiri tekme v težavnostnem plezanju. Vseh tekmovalcev smo se udeležili s številčno 14-člansko tekmovalno ekipo. V kategoriji mlajših cicibank, ki je netekmovalnega značaja (razvrstitev ni), so plezale Eva Sluga, Taja Glavan in Kiara Špeljak. Naše najmlajše plezalke so se odlično odrezale. Pri starejših cicibankah smo imeli štiri tekmovalce, in sicer je 22. mesto v skupni razvrstitvi dosegel Jan Kerin Jankovič, Gabriel Babič Vrabc je bil 41., Luka Ogorc je pristal na 45. mestu. Iz generacije najmlajših izstopa uspeh Svena Klenovška, ki se je redno uvrščal med petnajsterico in si pripeljal skupno 14. mesto. Pri starejših cicibankah sta se borili Liza Rainer, ki je v skupnem seštevku pripelzala na 21. mesto, ter Špela Vračun, ki je zasedla skupno 30. mesto. V najštevilčnejši kategoriji mlajših deklic so tekmoval Maša Juričan, ki je v skupnem seštevku dosegla 20. mesto, Ela Matkovič, ki se je uvrstila tik pred klubsko ko-

legico na 19. mesto, Ajda Graj se je zavihtela na 6. mesto, Eva Košenina pa je pometla z vso konkurenco v B-licenci in zmagala v skupni razvrstitvi.

Predstavniki mlajših dečkov Anže Božič je skriti adut, ki je poleg skupnega 11. mesta lepo presenetil konkurenco v Slovenski Bistrici, kjer se je povzpел na tekmovalne stopničke (3. mesto). Klara Drmaž je kot predstavnica starejših deklic dosegla 20. mesto v skupnem seštevku, njena sovrstnica

Nuša Krajnc pa se je večkrat prebila v šesterico najboljših, v skupnem seštevku je bila 9.; najbolj je blestela v Vojniku na 4. mestu. Naš edini predstavnik v kategoriji starejših dečkov je bil Nejc Brence, ki si je skupno pripeljal 10. mesto, presenetil pa je tudi z odličnim 4. mestom na tekmi v Slovenj Gradcu.

Vsem udeležencem tekmovalij še enkrat čestitamo. Še posebej pa trenerjem, spremeljvalcem in staršem, ki podpirajo otroke in jih spodbujajo ob njihovih zmagah in spodrslijah.

DRŽAVNO PRVENSTVO

Na tekmovanjih državnega prvenstva so nastopali Aljaž Motoh, Kajetan Voglar in Eva Košenina. Prva tekma je bila 13. maja v Škofji Loki. Eva je prvič nastopila na državnem prvenstvu in zasedla 18. mesto. Kajetan se je, kljub triurnemu čakanju v izolacijski coni, dobro spopadel s smerjo in dosegel 12. mesto. Druga tekma je bila organizirana v balvanskem plezanju na Logu, kjer so nastopili vsi trije. Eva je bila, kljub tremi, zadovoljna s plezanjem in je dosegla 22. mesto, Kajetan se je z balva-

ni boril v popoldanski poletni vročini in zasedel 16. mesto. Aljaž pa je prvič nastopil z najmočnejšimi plezanci in si v članski konkurenci priboril 18. mesto, pri mladincih je zasedel vzpodbudno 5. mesto. Na tretji tekmi državnega prvenstva v Šmartnem pri Litiji sta v težavnostnem plezanju nastopila Eva v kategoriji mlajših deklic in Aljaž pri članih. Eva se je vztrajno borila in z nekaj zapleti dosegla 22. mesto, Aljaž se je odrezal odlično, saj je za las zgrešil stopničke in osvojil 4. mesto. V kategoriji članov je dosegel 21. mesto. Na oktobrski tekmi v Sloven-

ski Bistrici je nastopil samo Kajetan, ki je, kljub napaki, dosegel 9. mesto v kategoriji kadetov. Na tekmi v Trziču in Škofji Loki nismo imeli nobene predstavnika, kajti Aljaž je imel poškodovan prst, Kajetan pa ni bil najboljšega zdravja. Eva si je, po napor-nem pomladanskem delu prvenstva, jeseni vzela krajši tekmovalni premor. Na zaključku državnega prvenstva v Kranju sta v balvanskem plezanju nastopila Aljaž in Kajetan. Aljaž se je po poškodbi prsta vrnil na tekmovalno sceno in se soočil s hudo konkurenco in zahtevnimi balvanskimi problemi. V kategoriji članov je dosegel 17. mesto, pri mladincih pa obetavno 6. mesto. Kajetan se je dobro izkazal na balvanih, kjer je dosegel 10. mesto, še bolj pa se je odrezal v težavnosti, kjer si je z odločnostjo in zbranostjo priplezal 7. mesto.

Plezalna sezona je vsem nastopajočim prinesla nove izkušnje, spoznanja, na katerih bodo gradili svoj nadaljnji napredek v športu. Eva je v skupnem seštevku v težavnostnem plezanju osvojila 24. mesto, Kajetan 13. in Aljaž 6. mesto (pri mladincih;

28. mesto pri članih). V balvanskem plezanju pa je bil izkupiček naslednji: Eva je bila 23., Kajetan 12. in Aljaž 6. (19. mesto pri članih).

DRŽAVNO PRVENSTVO ZA OSNOVE ŠOLE

8. aprila se je v Vojniku odvijalo državno prvenstvo za osnovne šole, na katero so se kvalificirali štirje naši tekmovalci.

V kategoriji mlajših deklic sta naše barve zastopali Ajda Graj in Eva Košenina. Eva je prvo smer odplezala odlično in je bila po prvem krogu na 3. mestu, a je v drugi smeri naredila napako in tekmo končala na 9. mestu. Pri Ajdi pa je bilo ravno obratno: v prvi smeri je imela nekaj težav, nato pa v drugi smeri popravila vtis ter se dotaknila vrha. Zasedla je 8. mesto.

V kategoriji mlajših dečkov je Anže Božič obe smeri odplezal dobro in zasedel 21. mesto. Edina naša predstavnica pri starejših deklicah, Nuša Krajnc, se je spopadla z močno konkurenco in si priplezala 17. mesto.

DRŽAVNO PRVENSTVO ZA SREDNJE ŠOLE

Januarja je na Škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani potekalo srednješolsko državno prvenstvo v športnem plezanju. Predstavnika Šolskega centra Krško-Sevnica sta bila Kajetan Voglar in Aljaž Motoh. Plezalne smeri so bile zelo zahtevne. Od začetka do vrha stene intenzivnost ni popustila, zato so imeli mnogi težave že takoj na začetku. Kajetan je zasedel 7. mesto, Aljaž je po finalnem nastopu pristal na 4.

TRIGLAV THE ROCK LJUBLJANA

Plezalni as Aljaž Motoh se je udeležil kvalifikacij slavnega dogodka, dobro medijsko pokrite balvanske teme Triglav the rock Ljubljana. Čeprav se ni kvalificiral na finalni nastop, ki je pred bučnim občinstvom potekal na Kongresnem trgu v Ljubljani, se je v novem plezalnem centru v Kopru pomeril s konkurenco najboljših plezalcev na svetu.

ODPRTO OBČINSKO PRVENSTVO

V sredo, zadnjega maja 2017, smo v Brežicah priredili odprto občinsko tekmovanje za osnovnošolce, ki obiskujejo naše krožke v Posavju, hkrati pa so se ga (zaradi odprte narave) lahko udeležili tudi ostali mladi, željni vertikalnih izzivov. Organizacija tekmovanja je, tudi z avtorjevo postavljanja novih smeri in številnih usklajevanj, terjala precej časa in energije, a smo bili ob veselju nadebudnežev na koncu z izvedbo vsi izredno zadovoljni. Na strani organizatorja se nas je zbralo kar 30, otrok je bilo 40, približno toliko tudi staršev. Medtem, ko se je intenzivno dogajalo na steni in pod njo (hkrati se je namreč plezalo kar v 6

smereh), so se gledalci lahko okrepčali ob mizi z dobrotami, otroci pa poigrali v otroškem kotičku.

ZAČETNI TEČAJ ŠPORTNEGA PLEZANJA

Tudi v letu 2017 smo se posvetili tečajnikom v okviru začetnega tečaja, ki smo ga izpeljali v jesenskem času. Tečaja se je udeležilo 11 tečajnikov, s katerimi smo predelali vsa teoretična in praktična znanja, ki so

pomembna za samostojno in varno plezanje. Po uspešno opravljenem izpitu so tečajniki pridobili naziv pripravniki športnega plezanja. To so postali: Mirela Ahmatovič, Dejan Špeljak, Gregor Srpčič, Jure Barbič, Primož Vintar, Matej Gorišek, Tomaž Redek, Matjaž Oberč, Roman Semenič, Miha Gregorič in Matic Medvešek.

PLEZALNI MARATON NA BREŽIŠKI VELIKANKI

Posavski plezalci smo na Brežiškem športnem vikendu v letu 2017 predstavili športno plezanje v najlepši luči. Poleg ustaljene ekipe, ki pleza vedno višje po naši velikanki, smo srečali tudi precej novih obrazov, ki bodo v bodoče zagotovo še prišli v našo sredino. Vsak je po svoje užival v večeru, v peščici novih smeri, ob dobri glasbi in prigrizkih. Še posebej jih jemajoči pa so bili nastopi naših najboljših plezalcev, ki so se udeležili plezalnega maratona in splezali povsem pod strop dvorane ter preizkušali najtežje kombinacije, ki jih stena premore.

PLEZALNI TABOR V PAKLENICI

Konec junija smo se posavski plezalci množično zbrali v Paklenici. Preko celega tedna se je v pakleniškem kanjonu zvrstilo 38 udeležencev, tako alpinističnih tečajnikov kot športnih plezalcev. Presežkov na ocenjevalni lestvici tokrat nismo dosegali, prevladovale so položnejše smeri z dobrimi oprimki, mojstri pa so tu in tam dodali kakšno težjo za dvig povprečja. Vsak dan smo pridno delali gnečo na

oprimkov nazaj na steno pa je levji delež odnesel Rok Molan. Znova smo pokazali, kaj zmoremo, ko gre zares in stopimo skupaj. Vsa čast fantom.

DELOVNA AKCIJA V ARMEŠKEM

Na jesensko soboto smo se v lepem številu že navsezgodaj zbrali v Armeškem na delovni akciji »The north face – Armeško 2017«, na kateri smo se lotili urejanja poti in podestov pod vznožjem stene ter preopremljali smeri. Vodja akcije je bil novopečeni opremljevalec smeri Bojan

Zorko. Delo je potekalo na steni, kjer so Arno Koštomaj, Bojan Zorko, Mitja Kolman in Andrej Trošt opremili štiri smeri z novimi lepljenimi svetrovci. Ostala družčina (Gregga Cerjak, Matjaž Kužner, Igor Dular, Boštjan Prosenik, Val Medved, Samo Šmajgl, Martina Lapuh in Nejc Pozvek) pa je uspešno uredila dostopno pot ter utrdila podeste pod steno. Opravljeno je bilo kvalitetno delo, akcija pa že kliče po ponovitvi v pomladni sezoni.

plaži in okupirali tolmane v kanjonu, kosili in večerjali Dinkove morske specialitete, obujali spomine, se zibali v mreži, iskali senco ter pobijali komarje.

KRŠKA "BOLDERCA" V NOVI PODOBI

Naši zagrizeni bolderaši so pred nastopom poletne vročine kompletno prenovili osrednji plezalni objekt Posavskega alpinističnega kluba – balvansko steno v MC Krško. Akcijo je vodil Ambrož Novak. Pri čiščenju oprimkov so sodelovali tudi naši najmlajši, pri barvanju stene predvsem Jernej Kastelic in Albin Pečnik, pri vijačenju

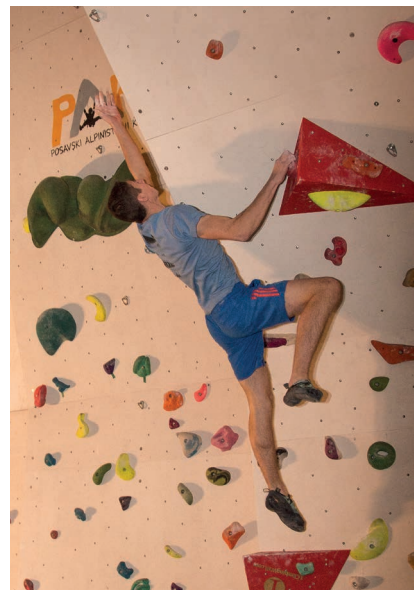
ŽENSKI IN MOŠKI PLEZALNI VIKEND

PAKovske plezalke so se septembra odpravile na ženski plezalni vikend v Rovinj. Z vodjo ženske družine, Sandro Voglar, je bilo vseh udeleženk osem. V značilnem ženskem stilu so preživele vikend ob morju; poleg klepeta in smeha so seveda tudi plezale. Moška ekipa je bila mnogo številčnejša, saj je štela štirinajst jeklenih, ki so se prvi vikend v novembru borili v pakleniških stenah. »Duhovni odmik za dedce«, kot so moški poimenovali njihov izlet, je uspel, saj so se domov vrnili napolnjeni z novo energijo.

8. BOŽIČNO-NOVOLETNO SREČANJE PLEZALCEV

Pred nastopom božično-novoletnih praznikov smo se zbrali na sklepnem dejanju leta. Tokrat smo izpeljali že 8. zaključno srečanje plezalcev na steni v Brestanici. Najprej so se v balvanskih problemih pomerili najmlajši, ki jih je po zaključku programa obiskal Dedek Mraz. Nato so steno okupirali odrasli in vzdušje se je stopnjevalo vse do finalnega nastopa najboljših treh, Aljaža, Roka in Kajetana, ki so poskrbeli za pravo senzacijo in s plezanjem navdušili razžvelo publiko.

SKALNO PLEZANJE V 2017

Naši mladi upi so v letu 2017 poleg tekmovalnih dosežkov premikali osebne mejnike tudi v skali. Med prvomajskimi prazniki so Aljaž Motoh, Rok Molan in Kajetan Voglar v Kotečniku napadli plezalne projekte in brusili formo. Kajetanu je uspelo preplezati svoje prve smeri z oceno 7b, Srebrno in Zlato streho. S slednjo je uspešno opravil tudi Rok, ki se je vrnil na plezalno sceno. Aljažu pa je uspelo preplezati lanski zahteven projekt Impulz, 8a/a+.

Plezalno aktiven je bil tudi Andrej Trošt, ki je v sklopu priprav za Južno Ameriko intenzivno treniral v plezališčih in hribih v navezi z Albinom Simoničem. Na svoj seznam je poleg alpinističnih smeri med drugim dodal precej novih športnoplezalnih smeri težavnosti 7c in plezalno formo tik pred odhodom v Peru dvignil še nekoliko višje, v Glinščici je bil uspešen v smeri Adelante 8a.

Del priprav na poletne vzpone v gorah je v plezališčih oddelal tudi Nejc Pozvek. Izstopa nekaj smeri z oceno 7c, ki jih je preplezal na pogled v plezališčih italijanskih Dolomitov.

Pretekla športnoplezalna sezona ni izrazito izstopala od prejšnjih, vsaj kar se tiče količine in kakovosti plezalnih vzponov, je bila pa vsekakor rekordna v smislu porasta mladih na plezalnih krožkih in vadbah. Plezanje je postalo množičen šport, pri čemer je bilo za varnost otrok potrebno povečati prisotnost inštruktorjev na vadbah. Posledično smo poudarjeno vlagali v obnovo plezalne opreme, vzdrževanje plezalne infrastrukture, izobraževanje strokovnega kadra, v tekmovalni šport in druge aktivnosti, potrebne za razvoj kluba. Tudi obseg dela inštruktorjev se je povečal in zahteva več časa, nove pristope, metode in strokovni napredek. Ali smo na to pripravljeni? Je že prišel čas za poklicno profesionalnost? Bomo videli, kaj se nam bo odprlo na drugi strani grebena.

V Posavskem alpinističnem klubu skrbimo za razvoj plezalnega športa, saj izvajamo redne krožke plezanja oziroma plezalno vadbo za osnovnošolce in mladino.

Brestanica in Krško

ANDREJ TROŠT,
vodja krožkov v Brestanici in Krškem

V Osnovni šoli Brestanica potekajo organizirani krožki športnega plezanja za otroke ob torkih in četrtek od 16:30 do 18:00. Krožka se lahko udeležijo otroci od petega leta starosti. Plezanje poteka na veliki umetni steni ter majhni (bolder) steni. Za bolj zagrizene tekmovalce potekajo treningi tudi v Mladinskem centru Krško ob ponedeljkih in petkih od 16:30 do 18:30.

Brežice

SANDRA VOGLAR,
vodja krožkov v Brežicah

Krožki plezanja potekajo na plezalni steni v Športni dvorani Brežice, vsak ponedeljek in sredo od 17:00 do 18:30. Otroci so razdeljeni v dve skupini, najmlajši plezajo na majhni steni, izkušenejši pa na veliki steni. Naši inštruktorji skrbijo za varnost ter program vadbe popestrijo z igrami in otrokom prijaznimi vajami.

Sevnica

NIKA PAVČNIK,
vodja krožkov v Sevnici

Plezalni krožki za otroke nad 6. letom starosti potekajo v Športnem domu Sevnica: Prva skupina ob torkih od 17:30 do 19:00, druga skupina ob četrtnih od 17:00 do 18:30. Odrasli plezajo ob sredah od 17:00 do 19:00 in ob sobotah od 18:00 do 20:00.

Program vadbe je prilagojen otrokovim sposobnostim in starosti.

Liza

Špela

Sven

Eva

Rožle

Ko me mami vpraša, če grem na plezanje, odgovorim, da komaj čakam, da grem plezat.

Lana

Plezanje je nekaj najboljšega na svetu. Najraje imam težje smeri in tekme. Od tekem imam najraje hitrostne. Plezam že od 2. razreda, zato je to moja strast. Plezanje mi je tako priraslo k srcu, da zdaj hodim že štirikrat na teden. Včasih se mi zazdi, da kar v sanjah plezam. Sem velika oboževalka plezanja in plezanje je carsko in kul.

Špela

Že veliko let rad obiskujem krožek športnega plezanja. Najraje pripravim blazine in skrinjo pred začetkom krožka. Zelo rad plezam in varujem otroke ter naše inštruktorje, kadar pripravljamo steno za tekmovanja. Najraje čistim oprimke in jih zlagam v zabojčke, da so pripravljene za pritrjevanje v nove smeri. Na krožek hodimo vsi, ki radi plezamo, se družimo in inštruktorji se z nami tudi hecajo, tako da nam čas zelo hitro teče. Rad imam mlajše otroke in jim pomagam. Zato imajo vsi otroci radi mene, ker skrbim za njihovo varnost. Imamo se lepo. Na plezanju uživam svobodo v zraku.

Tomaž

Amadej

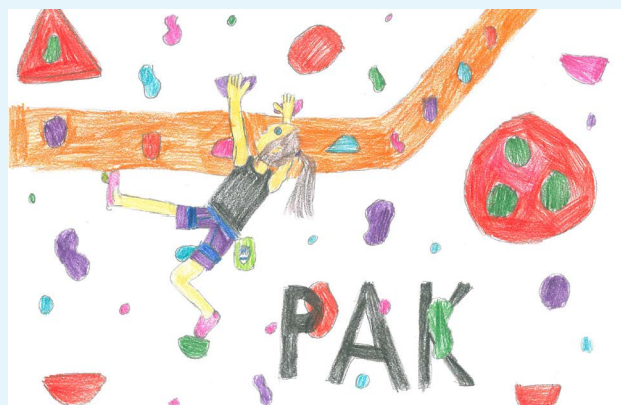
Ela

Latoja

Robi

Vita

Taja

Zara

Pridni vsi plezalci smo in radi plezamo. Učitelje ubogamo in pridno delamo. Ampak ko poredni smo, dodatne sklece delamo. Ko se vsi potrudimo, na tekme tudi gremo. Tam vsi odlični smo, medalje prejmemo.

Julija

Treningi v Brežicah so zelo zabavni, so pa tudi naporni, kar nam pomaga pri pripravi na tekme. Treningi so tudi zelo poučni, saj že mlajšo skupino učijo pravilne tehnike plezanja. Mlajši otroci so zelo hitro napredovali. Dobro bi bilo, da bi bili starejši otroci mentorji mlajšim. Vsak bi dobil enega mlajšega, ki bi mu moral pomagati in ga učiti, da napreduje. Tako bi se otroci naučili prenašanja znanja na mlajše.

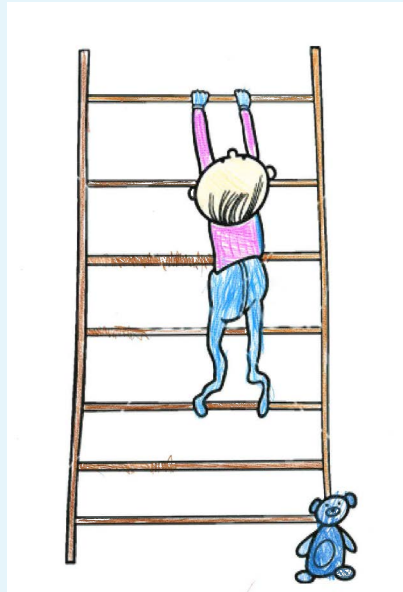
Latoja

Jure

Katjuša

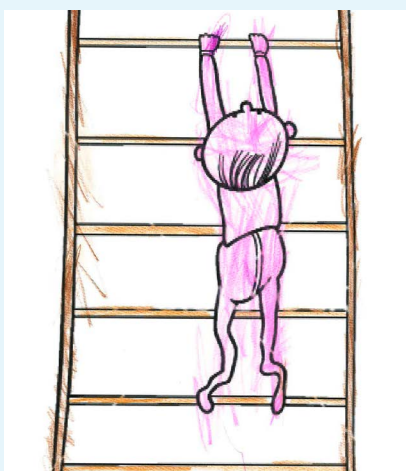
Tajda

Laura

Ela

Neva

Tit

PRVIČ NA LISCO

Konec oktobra 2017 sem z mamo, atijem in bratom Svenom prvič zares poskusil plezati po plezalni poti. Naprej sta šla brat in mami, nato jaz in ati. Že takoj na začetku je bila visoka stena. Čeprav sem se moral večkrat ustaviti in prepeti obe vponki, sem bil kmalu na vrhu. Brez pomoči in še nič utrujen. Všeč mi je bilo plezati po klinih. Po vsakem plezalnem odseku sem malo počival, nato pa hitro naprej. Zadnji, najtežji del sta preplezala le Sven in mami. V eni uri smo že bili na skali, kjer se smer konča. Privoščil sem si sok in sladkarijo iz nahrbtnika. Nato pa hitro do koč, da si snamemo plezalno opremo. Tam smo naročili slastne palačinke. Čez en teden sva z atijem še enkrat ponovila plezanje. Želel sem si plezati tudi zadnji, najtežji odsek, a mi ati ni dovolil. Komaj čakam, da še malo zrastem in splezam celotno plezalno smer.

Bor

MOJA POT NA TRIGLAV

Ko je ati prišel iz službe, je rekel, da gremo naslednji dan na Triglav. Mami je bila žalostna, ker ni mogla zraven. Bila je bolna.

Zgodaj zjutraj smo se odpravili na Pokljuko, kjer smo pustili avto. Naprej smo nadaljevali peš. Pot do kočje je bila dolga, hodili smo osem ur. Ko smo prišli do kočje, smo bili vsi utrujeni. Nato smo plačali prenočišče in se odpravili v sobo. Naslednji dan smo nadaljevali pot na Triglav. Pot je bila zahtevna. Nekaj časa smo hodili po lažji poti, nato smo nadaljevali po grebenu. Ko smo prispeli na vrh, smo se slikali in se posladkali s čokolado. Ogledali smo si Aljažev stolp in se nato vrnili v dolino. Zelo sem vesel, da sem bil na Triglavu pred mojo mamico. Imeli smo se super.

Tevž

MOJA SMUČARSKI DAN NA TROMEJI

Med novoletnimi počitnicami smo odšli v Kranjsko Goro k teti, kjer smo preživeli zadnje dni leta 2017. Bilo je ogromno snega, pravi raj za smučarje.

Ker je bila v Kranjski Gori ves čas gneča na smučiščih, smo se na lep sončni dan odpravili smučat na Tromejo. Na tem smučišču imajo veliko kratkih prog in nekaj zelo dolgih, pa tudi kaj zahtevnejšega se najde. Do krajših se pelješ s sidri, do daljših pa s sedežnico.

Presmučal sem zelo veliko, vmes me je presenetil tudi kakšen padec. Smučarjev je bilo zelo malo. Najbrž so se vsi gužvali v Kranjski Gori. Po smučanju pa še odlično kosilo in nazaj v Kranjsko Goro.

To je bil super smučarski dan in z veseljem ga še ponovim.

Val

ODPRAVA NA SVINJAK

Zvečer, ko smo prišli v Trento, se je moj bratranec Maks spomnil, da gremo na Svinjak.

Zgodaj zjutraj smo se začeli pakirati. Svinjak je bovški Matterhorn. Ko smo se spakirali, smo odšli proti Svinjaku. Na pot smo se odpravili z veliko dobre volje. Po pol ure hoje sem postal žejen. Hodili smo štiri ure. Ko smo zagledali vrh, smo se razveselili, da smo prispeli. Ampak zmotili smo se. Ko smo prišli na ta vrh, smo zagledali drug vrh in zgodba se je ponovila. Skupaj smo hodili pet ur. Na vrhu nas je pozdravil pilot v jadralnem letalu, ki nas je potem obletaval. Ko smo prišli nazaj v kamp, sem bil vesel, da sem osvojil Svinjak.

Andraž

AMBROŽ NOVAK

Pogovarjal se je **NEJC POZVEK**

Intervju je postal že stalna sredica našega biltena.

V tokratnem, jubilejnim, desetem intervjuju se prvič obračamo k naši mladini – intervjuvani je torej mlajši od mene in hkrati tudi najmlajši, s katerim smo se pogovarjali do sedaj. Letnik 1993 – prav tako kot naš klub letos obeležuje četrto stoletje. Večino svojega življenja je preplezal, nekaj časa tekmoval, bil nepremagljiv v Vzhodni ligi, se spogledoval z reprezentanco. Zadnji čas se vse več posveča balvanom in pa – morda se hecno bere pri njegovih letih – mladim plezalcem. Kot inštruktor športnega plezanja prenaša svoje izkušnje na mladi rod, ki stopa po njegovih stopinjah. In tu tudi začenjava najin pogovor.

Ambro, novo leto, nova sezona Vzhodne lige. Bi znal povedati, katera po vrsti zate v vlogi trenerja oz. spremljevalca otrok na tekmi?

Uf, dobro vprašanje, jih je res že kar nekaj. Rekel bi, da že približno deseta sezona. Spomnim se, da sem začel že zelo zgodaj, ko sem mogel še druge »fehtati«, da so me peljali. Na začetku nekateri varovanci niso bili pretirano mlajši od mene, samo kakšna tri leta razlike je bilo med nami.

Verjamem, da pri delu z mladimi uživaš, sicer ne bi tako predano skrbel zanje. Kako doživljaš svoje delo, poslanstvo, kako se počutiš v vlogi trenerja, mentorja? Od kod imaš talent/dar za to delo? Imaš kakšen poseben recept, katerega se držiš pri treningu mladine?

Je res, pri tem uživam! Večino časa:) Sam ne bi rekel, da imam tako velik talent; rad

to počnem in se tudi trudim to pokazati. Kot trener oziroma mentor se počutim kar dobro, včasih pa občutim tudi malo strahu oziroma negotovosti. Je pa včasih res kar težko zbrati zadostno količino potrpljenja, predvsem ko imajo otroci in/ali jaz slab dan. Večino časa pa - moram reči - je prav užitek delati z mladino. Znova in znova presenetijo in takšni trenutki mi dajo še nek dodaten zagon za delo. Kot se verjetno vsi zavedamo, je zelo pomembno, na kakšen način delamo z našimi najmlajšimi, saj lahko z določenim tipom treninga vplivamo na njihov razvoj in neravnovesja, ki lahko vodijo v kasnejše probleme, zato osebno rajši več časa namenim bolj »dolgočasnim« treningom, ki morda ne prinesejo najboljših rezultatov takoj, dajejo pa možnost vsakemu plezalcu, da varno in brez oziroma s čim manj poškodbami pride do svojih ciljev, če to želi.

Od kod črpaš oziroma si črpal svoje znanje za pedagoško/trenersko delo?

Svoje znanje neprestano nadgrajujem, iz sezone v sezono se nabere več izkušenj in to poskušam prenesti v moje delo. Največ znanja pridobim predvsem iz pisne literature, prav tako pa je vedno zanimivo slišati, kako trenirajo drugje, kakšne metode uporabljajo, kakšno infrastrukturo imajo in pri tem se mi utrne kakšna nova zamisel in ideja, ki jo nato uporabim pri vadbi.

Tudi sam si v zgodnji mladosti vstopil v trenažni proces. Bi lahko rekel, da se je skozi čas delo z mladimi spremenilo?

Sigurno se je delo z mladino spremenilo, predvsem v zadnjih petih do desetih letih, ko je prišlo do razmaha novih manjših in večjih plezalnih sten, ki s sabo prinesejo nove načine treniranja. Obstaja tudi vedno več strokovnjakov na področju plezanja, opravljajo se raziskave, prisotnega je tudi vedno več znanstvenega pristopa pri treningih. Vse to skupaj spreminja način treninga.

Rezultati in dosežki naših tekmovalcev (tako na tekmovalnih kot v skali) v povprečju verjetno niso primerljivi s tistimi pred desetimi, dvajsetimi leti. Kaj meniš, da je vzrok temu? Kaj bi lahko oz. morali (če sploh) spremeniti pri našem delu, infrastrukturi?

To je trenutno, žal, res, predvsem število tekmovalcev na državnem prvenstvu je veliko manjše kot v preteklosti. Je pa tudi res, da nekaj na račun tega, ker je Vzhodna liga postala zelo priljubljena in se ne stremi toliko k državnemu prvenstvu. Na Vzhodni ligi namreč tekmovalja potekajo v bolj sproščenem vzdušju in ni tako velikega poudarka na rezultatih. Jaz osebno menim, da vzroki tičijo v delu nas, trenerjev, inštruktorjev. Manjka nekaj konsistence iz naše strani, prav tako pa dolgoročen plan in strategija. Kar se tiče same infrastrukture menim, da ni tako problematična. Je že res, da bi s kakšno malenkostjo lažje trenirali določene zadeve, bi pa rekel, da ni to ključna pomanjkljivost.

Prihajaš iz športne družine, kar je verjetno temelj tvoje uspešne športne poti. Spomnim se tvojega prihoda na plezalno vadbo – bil si navihan, samosvoj, neubogljiv in neukrotljiv fantič. Kako se sam spominjaš svojih začetkov?

Kakšen sem bil, se, žal, ne spomnim tako dobro, sedaj je že skoraj 20 let od mojega prvega srečanja s plezanjem. Je pa res, da vsi pravite, da sem bil malo bolj živahne narave, že

mora biti res. Dogodek, ki se mi je najbolj utrnil v spomin iz mojih začetkov, je sigurno moj prvi ali drugi obisk plezalne vadbe, ko sem v Brestanici prvič plezal smer v enojnem previsu in sem prišel nekje pod previs, kjer sem zablokiral. Kot vsi začetniki se tudi jaz nisem želel spustiti s stene. Spomnim se, da sta se morala dva kar konkretna dedca obesiti na vrvi, da so me po nekaj minutah spravili dol. Po tem dogodku nisem imel več težav in strahov pred spusti in padci na umetni steni. Moram reči, da se še sedaj kdaj rad malo zagugam na vrvi v kakšnem previsu.

Že zgodaj si začel tekmovali in praktično ob koncu osnovne šole dosegel svoj tekmovalni višek. Kako si dojemal zgodnji rezultatski vzpon? Kateri dosežki so se ti najbolj vtisnili v spomin? Kaj je bil ključni element tvoje takratne kvalitete?

Svojo tekmovalno pot sem začel res zgodaj; če se ne motim, sem na začetku tekmoval tudi s tri leta starejšimi. Začetki so bili kar zanimivi, nikoli nisem bil med slabšimi, vedno sem se vrtel nekje okoli sredine. Leta 2004 pa sem bil med starejšimi v kategoriji cicibanov in takrat so se tudi začeli moji dobri rezultati. Najbolj se mi je v spomin utrnila tekma v Škofja Loki, tam sem vedno rad tekmoval. Prvo smer smo trije preplezali do vrha: Domen Škofic, Jure Raztresen in jaz. Sledilo je superfinale. Spomnim se izolacijske cone, kjer smo čakali na

svoje nastope. Vsak je sedel zase, tu pa tam smo kakšno spregovorili, jaz sem plezal kot zadnji, tako da sem tam ostal najdlje. Pred nastopom sem si na diskmanu zavrtel za tisti čas meni najljubšo pesem od skupine Queen, We are the champions. To mi je dalo še nekaj dodatne motivacije. Spomnim se, da sem superfinalno smer plezal tekoče in brez večjega napora. Nekaj gibov pod vrhom, kjer se prične boj za zmago, sem si ogledal kombinacijo gibov, ki je bila pred mano, se pripravil nanjo in začel. Kot vemo, se pri cicibanih pleza še z varovanjem od zgoraj. Ko sem naredil nekaj gibov v ključnem delu smeri, je sledil en križni gib na majhnega *stranca*, kar je bil najtežji detajl v celotni smeri. Med opravljanjem giba se mi je pripetilo nekaj, kar se mi ni še nikoli do tedaj in nikoli po tem. V roko sem med gibom zajel vrv, ki me je varovala, jo v gibu potisnil v oprimek in tako ni bilo v oprimku nič več prostora za moje prste. Po spustu sem vedel, da sem imel dosti moči, da bi smer preplezal do vrha, a žal se je tu moj nastop zaključil, kar mi je prineslo 2. mesto na državnem tekmovanju. Tu sem bil tudi najbližje zmagi na državnem prvenstvu, kar je eden izmed mejnikov, ki mi ga žal ni uspelo doseči. Drugi dosežki, ki so se mi tudi utrnili v spomin, pa sta sigurno dva nastopa na Evropskem pokalu v okviru slovenske reprezentance, prav tako pa sezona, ko sem na Vzhodni ligi zmagal vse tekme in zase-

del skupno 1. mesto. Kaj je bil takraten ključ do uspeha, ne vem (bi bilo potrebno vprašati takratne trenerje). Preden pa sem ostal brez trenerja, se spomnim obdobja, ko me je nekaj mesecev treniral Andrej Sotelšek; takrat sem neizmerno napredoval in tudi nekateri kasnejši rezultati so bili posledica tega.

Spomnim se, da je nate precejšen vtis napravil takrat naš odlični mladi plezalec, žal mnogo prezgodaj pokojni, Izak Kelek. Bi lahko rekel, da je bil tvoj vzor? Si imel kakšne druge vzornike, po katerih si se zgledoval?

Nekaj časa smo skupaj trenirali Izak, Katja in jaz. On je bil nekaj let starejši od mene in tudi veliko boljši, tako da sem si sigurno želel plezati tako kot on. Sam nisem imel nikoli nekega točno določenega vzornika, spomnim pa se, da sem vedno spremljal rezultate naših najboljših tisti čas, Natalije Gros, Martine Čufar in Maje Vidmar. Prav njihovi uspehi so mi dali še dodaten zagon za trening.

Si bil kdaj v svoji plezalni karieri v krizi, ko ni šlo, ko bi najraje odnehal, ko je bilo težko?

Krize kot takšne na srečo nisem imel nikoli, je pa bilo obdobje proti koncu moje tekmovalne kariere, ko sem si na eni tekmi Vzhodne lige med padcem pri plezanju v vodstvu malo poškodoval zapestje. Nekaj mesecev sem plezal z manjšo bolečino v roki, kasneje pa sem po obisku zdravnika izvedel, da sem imel počeno eno izmed manjših kosti v zapestju, a se je do takrat že zacelila, tako da sem dobil predpisan en mesec počitka, po tem pa sem se lahko vrnil nazaj v plezanje. To je bilo že obdobje, ko smo trenirali sami; po tem se nikoli nisem vrnil med najboljše. Kmalu za tem pa sem sam začel stopati v trenerske vode in sem tako čas in energijo, ki sem ju drugače namenil za trening, preusmeril in tako ostal v plezalskih vodah.

Če malce preskočiva leta in se pomudiva še v današnjih dneh. Si zaposlen, zaključuješ svoj drugi študij, ob tem se ukvarjaš z mladino in znova vse bolj treniraš tudi sam. Kako uspeš uskladiti vse aktivnosti? Najdeš tudi kaj prostega časa, časa zase in svoje najbližje – in kako ga preživljaš?

Včasih je kar težko, a ker mi je plezanje tako pri srcu in se rad ukvarjam z njim, se tudi odpovem kakšni drugi stvari na račun tega. Prostega časa se nekaj najde, a ponavadi je moj prosti čas namenjen treningu ali obisku kakšne malo bolj oddaljene dvorane ali plezališča. Za najbližje se seveda vedno najde čas, največkrat ga preživim na kakšnem skupnem kosilu.

Neizmerno hvaležen in vesel sem, ko vidim, da mladi klubski pogon dela in živi. Si eden njegovih motorjev. Močni fantje se danes vse večkrat tudi srečujete na treningih, za tabo prihajajo Rok, Aljaž, Kajo. Kakšno je vzdušje med vami, kako se razumete in kako sodelujete?

Ko le zmoremo, se dobimo na treningu skupaj, največkrat v dvojicah. Razumemo se dobro, en drugega ženemo k napredku. Med nami je, bi rekel, neka zdrava tekmovalnost, predvsem takrat, ko smo na podobnih nivojih.

Tvoj predan trening zadnjih let gotovo pomeni, da imaš še plezalnih želja, ciljev, ki bi jih želel doseči. Kateri so in kaj te žene pri tem?

Zadnja leta malo testiram, kakšen pristop mi najbolj ustreza in kakšen trening bo izboljšal moje šibke točke. Res je, ciljev imam kar nekaj, dolgoročnih in kratkoročnih. Omenil bi sigurno magično mejo 8a, ki jo imam željo doseči in morda preseči, če se bo le izšlo. Poleg 8a smeri, pa bi bil vesel tudi kakšnega balvana težavnosti 8A, kar pa je še zelo daleč. Pri tem me, bolj kot sami cilji, žene trening. Zelo rad treniram, z veseljem preživim nekaj ur na bolderci, trening pa zaključim s kakšno intenzivno vadbo za ramena, trebuh ali kaj drugega, kar mi bo koristilo pri plezanju.

Zdi se, da ti bolj ležijo balvani in da svoj potencial precej usmerjaš tja. Drži? Kaj je razlog za to?

Med obiskom Golobovih pečin pri Laškem sem enkrat srečal Izija (Izidorja Zupana) in je, malo v šali malo pa zares, rekel takole: »Večina športnih plezalcev proti koncu kariere preide v balvaniranje, ker zanj ne rabiš trenirati vzdržljivosti«.

Zase bi rekel tako: ne vem, če mi balvani bolj ležijo, ker moj razpon rok ni dolg, prav tako pa ne rad skačem. Privlači pa me moč, ki jo potrebuješ za uspeh pri balvanskem problemu, ta kratkotrajna surova eksplozija moči. Pritegne me tudi raznolikost med njimi, na zelo majhnem prostoru najdeš hude strehe, tehnične plate, pri katerih je vse vezano na postavitev nog in težišča telesa, skoke, in mnogo drugih zanimivih reči.

Kako doživljaš izjemen razvoj plezalnega športa in vse kar temu sledi? Kaj meniš, kaj bo prinesla prihodnost (bližnja, daljna), kam se bo šport razvijal?

Ja, razvoj je res hiter v zadnjih letih. Že če spremljamo rezultate v skali, veliko ljudi pleza 9ke, kar je bilo le par let nazaj redkost. Sedaj pa, ko nekdo prepleza 9a, to skoraj ni nič posebnega (karikiram seveda, ampak tako se včasih zdi). Tudi tekmovanja, po mojem mnenju, dobivajo čisto novo podobo, predvsem je velik poudarek na atraktivnost in kako najti način,

da bi bilo tekmovanje bolj zanimivo za širšo javnost. Vsake spremembe so za nekaj dobre, za nekaj drugega pa slabe, v splošnem pa sem vesel, da se popularnost plezanju povečuje in je vedno več otrok, ki obiskuje vadbe, tekmovanja in podobne prireditve. Kam to vse pelje? Želim si, da bi to peljalo k še večji popularnosti športa, razvoju nove infrastrukture in novih pristopov k treningu.

Za zaključek: kakšne so tvoje splošne in plezalne ambicije, ambicije povezane s posavsko plezalno sceno? Kje smo, kam gremo in kaj, po tvojem mnenju, še potrebujemo?

Moje ambicije so predvsem vezane na napredek, pa naj bo to pri balvanih, težavnosti ali pa v trenerski vlogi. Dolgoročno imam željo voditi skupino mladih plezalcev/tekmovalcev, dalj časa sodelovati z njimi in od blizu spremljati njihov napredek – da se skupaj z njimi naučim pravilne poti do uspeha. Kot klub, upam, da nam uspe vpeljati malo več konsistence in izobraziti čim več strokovnega kadra, ki bi v prihodnje še kvalitetneje delal z mladimi. Poleg malo večjega nabora strokovnega kadra in malo zagnanosti, ne bi rekel, da potrebujemo še kaj.

VARNOSTNA KULTURA PRI PLEZANJU

Besedilo: **GORAZD POZVEK**

Kljub temu, da sem zaradi poškodbe kolena moral popolnoma prekiniti plezanje in hojo v gore, so moje misli velikokrat pri klubskih dejavnostih. Seveda ne razmišljam toliko, kaj bi se dalo splezati in kam bomo šli, bolj mi po glavi rojijo misli o organizaciji in delovanju kluba: kaj bi se dalo izboljšati, kako motivirati člane, da bi se bolj aktivno vključili v delo in podobno.

Ena od stvari, na katero večkrat pomislim, pa je tudi naša skrb za varnost pri plezanju oziroma kakšno varnostno kulturo gojimo. Seveda gre za zelo širok spekter dejavnosti, kjer je potrebno misliti na varnost: pri turah v gore, pri uporabi opreme, varovanju soplezalca, nameščanju varoval, pri opremljanju plezališč, pripravi umetnih sten za plezanje, treningu otrok in še pri marsičemu.

Naslednje pisanje bo temeljilo predvsem na mojih izkušnjah, in sicer kot plezalca, kakor tudi kot enega od odgovornih za vse tisto, kar se je dogajalo na klubu.

Moji plezalski začetki so bili intenzivni in brez prave priprave na varno plezanje. V alpinistični šoli smo dobili le osnovne napotke o plezanju alpinističnih smeri, vse ostalo pa je temeljilo na naši presoji in zdravi pameti, kako poskrbeti, da ne bo šlo kaj narobe oziroma ne bo prišlo do nesreče. Vemo, da so le-te pri plezanju hitro usodne. Dobro mi je ostalo v spominu, ko sva z Dani, na začetku najine alpinistične kariere, plezala v severni steni Ojstrice za naju takrat kar resno smer ocenjeno s petico in je mimo prisoliral Miloš. Zdel se mi je res pogu-

men in naslednjič sem ga na ferajnu vprašal, če ga ni pri soliranju strah. Odgovoril je, da pri plezanju v hribih *itak* v nobenem primeru ne smeš pasti, tudi če te soplezalec varuje. Ta trditev res povsem drži, pasti se v nobenem primeru ne sme, in to zavedanje mi je bilo pri moji nadaljnji plezariji vedno v ospredju. Torej, plezati je potrebno zanesljivo in preudarno in nikoli po načelu »ako prode«.

Na srečo so se v vseh teh letih razmere pri izobraževanju kandidatov za alpiniste bistveno spremenile. Klubska alpinistična šola zagotavlja kandidatom predavanja in praktične vaje, ki jih vodijo izkušeni alpinisti in alpinistični inštruktorji, in tako ponuja vrhunsko znanje. Tudi oprema se je izboljšala oziroma izpopolnila skoraj do popolnosti. Kljub temu pa je še vedno potrebna pri plezanju predvsem zdrava pamet, v alpinistični šoli pa se od kandidatov pričakuje predvsem resnost in fokus na pomembne stvari.

Alpinistična tura še vedno pomeni kompleksen varnostni izziv. Osredotočenost je pomembna že pri pripravi na turo.

- Izbrati je potrebno turo, ki je primerna naši pripravljenosti (kondiciji, sposobnosti plezanja določene težavnosti) in znanju ter izkušnjam, ki jih imamo.
- Imeti moramo kompatibilnega soplezalca, za katerega vemo, da bo tudi ustrezno pripravljen na turo in ki nam tudi značajsko ustreza. Sicer se nam lahko hitro dogodi, kot Moku, našemu prvemu inštruktorju, ki

je šel plezat s soplezalcem, ki ga je srečal po naključju. Že ko sta krenila iz doline, se mu je zdelo, da ima nekako prevelik *rukzak*, ko pa sta pod steno želela še malo pomalicati in je iz *rukzaka* privlekel žlico, vilice in nož, je Mok rekel: »Ej stari, bova kar spakirala, pa greva nazaj v dolino«.

- Vreme za izvedbo ture mora biti primerno, da se nam ne bo zgodilo, kot nama z Nejcem, ko sva iskala vremensko luknjo za turno smuko s Kredarice. Vse je kazalo, da se bo za nekaj ur po obilnem sneženju zjasnilo in tako sva krenila iz Brežic ob treh ponoči in v snežnem metežu postavljala rekorde na avtocesti. Ob šestih sva, še kar v metežu, štartala iz Krme in čakala na jutranjo svetlobo in jasnino. V slabi vidljivosti sva se *prematrala* do lovske bajte, kjer sva srečala še enega iskalca vremenske luknje. Staknili smo glave in ni bilo druge, kot da smo skupaj ugotovili, da vremenske luknje danes ne bo, da pa lahko kmalu prileti kakšen snežni plaz. Tako smo obrnili in tudi pot proti domu je minila v snegu. Vremena se ne da prisiliti, da se bi izboljšalo. Zaradi vremenskih nevšečnosti je nastalo že veliko tragedij.

- Na turo vzamemo vso potrebno opremo. Poznam kar nekaj primerov, ko so plezalci doma pustili čelado, kladivo, cepin, smučarske palice ali celo pancernje, poznam pa tudi navezo, ki je doma pustila vrv, saj sta bila oba prepričana, da jo je vzel soplezalec. No, sta imela pa potem tisti dan več časa za pivo.

- Pri izvedbi plezalne ture je predvsem pomembno, da smo preudarni, previdni in da poskrbimo za primerno varovanje. To pa pomeni, da varovala vedno nameščamo tako, da ne more priti do hujših padcev in posledičnih poškodb. Varovala, ki jih najdemo v steni, niso vedno zanesljiva, zato priporočam, da se jih primerno preizkusi in po potrebi tudi zamenja. Kot primer lahko izpostavim nesrečo, ki se je zgodila pred nekaj tedni pri slapu Čedca na Jezerskem, ko se je pri *abzajlu* izpulilo celo sidrišče in sta oba plezalca padla v globino. Tudi iz moje vajenske dobe mi je močno ostal v spominu tragičen dogodek, ko je perspektiven mlad športni plezalec odšel plezat v gore, da bi prosto ponovil neko težko smer. Po preplezanem prvem raztežaju je prišel do varovališča, se potegnil nanj ne da bi ga preveril in poletel z njim v smrt. Ta primer nam pove, da ni zadosti, da smo sposobni preplezati težke smeri, temveč je predvsem pomembno, da znamo poskrbeti za varnost. Torej, varovala, na katere nalotimo v smereh, dobro preizkusimo, tista, ki jih nameščamo sami, pa jih namestimo pravilno in učinkovito. Tudi meni se je pripetilo, ko sem prvič nameščal zatiče in se delal *frajerja* pred Marčem, da so bili, ko sem pogledal po približno desetih metrih nazaj, vsi trije zatiči pri njemu na štantu. Potem pa je privoščljivo in v smehu dejal: »Bo potrebno še trenirat, mucek.«
- Pri plezanju smeri je zelo pomembno tudi ustrezno varovanje, kar predvsem pomeni, da je potrebno soplezalca, ki pleza, varovati pravilno in pozorno. Ni ravno dobro, da se tisti, ki varuje, pogovarja z drugim soplezalcem na štantu in ne sliši onega, ki pleza in ravno takrat nujno potrebuje vrv, da bo na detajlu vpel klin visoko nad sabo. Pošiljanje fotk iz stene na Facebook prav tako sodi med nezaželena početja.

Tudi pri športnem plezanju varnost ni zanemarljiva. Na klubu smo ves čas skušali pozornost posvečati predvsem opremljanju in posodabljanju umetnih plezalnih sten, kot tudi kvalitetnemu opremljanju plezališč. Do pred nekaj časa smo tako v OŠ Brestanica uporabljali že dokaj staro plezalno steno, kjer smo zaznali določeno tveganje pri zastarelih varovalih, predvsem na sidriščih, ki so bila izdelana še iz vrvi. V ta namen smo začeli z rednimi pregledi in menjavami vrvi na sidriščih. To je bil eden od primerov dobre prakse, ki smo ga uvedli na klubu. Preglede opreme pa smo uvedli tudi v plezališčih, kjer so imenovani posamezni gospodarji plezališč, ki morajo te preglede izvajati vsaj enkrat na leto. Upam, da se zavedajo svoje odgovornosti in predlagam, da se o pregledih vodi pisna evidenca. Naša plezališča so sicer znana kot ena od boljše opremljenih v

državi in prav je, da tako tudi ostane.

Veliko mero pozornosti pri športnem plezanju pa je potrebno posvečati tudi varovanju plezalca. Sodobna varovala (gri-gri in podobna) dajejo določeno potuho varovalcu, saj so običajno samozatezna. To pa pomeni, da namesto, da bi varovalec budno spremljal plezalca, postane nepozoren (kadi, pije, je, se pogovarja, posluša glasbo ...) in kaj hitro lahko naredi usodno napako. Na srečo so tečajji športnega plezanja na klubu zelo kvalitetni in se vseskozi opozarja na pravilno varovanje, vendar nikoli ni preveč, da opozarjamo plezalce, ki izvajajo take prakse.

V zaključku pisanja želim, da se vsaj kakšno opozorilo iz mojega prispevka vtisne v možgane plezalcev, ki bodo tole brali, in jim pomaga, da bodo njihove ture varne in vsem v veselje.

MT. KENYA

Besedilo: **JURE BARBIČ**

Bil je samo eden v vrsti soparnih večerov minulega poletja, ki sem jih kot po urniku utapljal v pločevinkah zlatoroga, na ležalniku pred vrtno uto v domačem selu. Zrem v jasno zvezdano nebo, ko se v meni prebudi znan občutek, ki ga najprej potlačim, takoj za tem pa spustim na plano – želja po novi dogodivščini, po novem potovanju. Ni bilo kaj razmišljati, krenem v sobo in zavrtim globus. Afrika – bolj natančno Kenija! Prijeten hlad mi zbistri misli, zato idejo za hip prežvečim, nato zaključim, da se naj vse skupaj zgodi v začetku naslednjega leta. Iz navdušenja izlet predstavim še kolegu Davorju in ne mine teden dni, ko "zabizecama" letalski karti za izlet v neznano. Črna celina bo pravi test za oba.

Mt. Kenya je ugasel vulkan z več vrhovi, najvišja pa sta dvojčka Batian (5199 m) in Nelion (5188 m). Ločuje ju prepad Gate of Mists in sta dosegljiva samo za alpiniste oziroma tiste, ki obvladajo plezanje. Na žalost zaradi globalnega segrevanja izginjajo ledeniki, "ice climbing" pa je že zgodovina. Posledice bodo nekega dne katastrofalne, saj ti vodni viri predstavljajo 70 % vseh vodnih virov v državi. Gora ima posebno čast, saj je uvrščena na Unescov seznam naravne dediščine ter velja tudi za zaščiten biosferni rezervat. Tu, nekaj minut stran od ekvatorja, so pred mnogimi leti ledeniki zarezali v površje in izklesali tron Ngai-u, najstarejšemu bogu starodavnega ljudstva Kikuyev.

Kolesje časa odvrti jesen, z njo pa turobni november. Polovico veselega decembra prežuram, polovico prespim, nakar se zbudim na letalu nekje južno od Sahare. Pozdravi me popolnoma drug svet, na životu čutim začudene poglede domačinov in nepopisna množica barv me potegne v afriški vrtiljak. Hakuna matata! (Vse bo v redu!)

In res – po naključju z Davorjem naletiva na izkušenega vodiča Kenna, ki naju hitro postavi na realna tla ter potlači idejo o samostojnem izletu. Imel je prav (kakor se je kasneje izkazalo), saj entuziazem ni vedno dovolj, pomanjkanje znanja je lahko usodna alineja. Karta je padla ter z njo prvi Tusker (domače kenijsko pivo); Kenn pa že zbira ekipo – kuhar in porter – za jutrišnji odhod. Sledi adrenalinska vožnja z matatujem do izhodišča, pri čemer se nam nekje na sredi poti pridruži Kathy. Pogumna popotnica je prava popestritev in hkrati brezplačne ure utrjevanja angleščine. V pobočje gore zagrizemo na vstopu Sirimon (Sirimon Gate, 2650 m) na spodnjem robu deževnega gozda, ki predstavlja živo mejo ter ločuje vznožje gore z nižavjem. Utrjena položna pot nas skozi bambusov gozd po dežju pripelje do visokogorskega ekvatorialnega ruševja in z njim do prvega kampa – Old Moses Hut (3300 m). Med postavljanjem šotorja nas iz daljave opazuje nezaupljivi eland.

Kuharski kotiček in taborni ogenj – običajen obrok sestavljajo sukuma (kuhana špinača s čebulo) in chappati (trikotne tortilje) z dobro mero kruha oziroma palačink pomazanih z marmelado ali medom. Poredko se na meniju znajde meso začinjeno s katchumbarijem (zmes paradižnika, čebule in pekočih feferonov). Vedno pa sta na pokušino ugali (kenijska tradicionalna jed iz zmlete koruze) in črni čaj z mlekom.

Najvišji vrh je poimenovan po zdravilcu Mbatianu, pripadniku neustrašnih bojnikov Maasaijev. Na pol slep je na smrtni postelji obljubil nadnaravno zdravilno moč starejšemu sinu Sendeyu, ves pogovor pa je skrit zadaj poslušal mlajši Lenana. Naslednje jutro se je le-ta prvi oglasil pri očetu, ki ga je zaradi slepote zamenjal. Starejši sin je bil besen in odločen, da se nikoli ne bo podredil mlajšemu. Toda zaradi bolezni in sovražnikov, ki so grozili njegovemu ljudstvu, je z bratom sklenil mir ter prepustil Lenani desno stran prestola zraven očeta.

“Hotel 1000 zvezdic” in taborni ogenj se danes zdita le čokoladni uvod v agonijo, ki jo prinese prva noč na prostem. Mraz zareže v kosti, poplava misli, ki švigajo skozi utrujeno glavo *mi odčita lekcijo*, kakor nobena šola do zdaj. Verjetno po obrokih sestavim dve uri spanja, zato se razveselim tistega jutra kot majhen otrok. Stresem zmrzal s šotoru, obrišem solze, ki stečejo, ko jutranji žarki zaslepijo požmane oči, naložim na rame pospravljeno opremo in mukoma vzamem pot pod noge. Nisem edini – s skupnimi močmi krepimo vzdušje in korak postane vedno bolj lahkoten. Sonce se pošteno upre v zdaj že vzravnane postave, ko ruševje zamenja visokogorski močvirnat svet. Obožujem rastline, zato si dam duška ob pogledu na paleto unikatnih lobelij (mešanica kaktusa in gorskega škrata jo označim). Sedemurna zavita pot skozi pravljичni svet nas ob zvoku ledeno mrzlih potočkov popelje do drugega kampa – Shipton’s Camp (4200 m). Nekje na grebenu se Rock Hyrax poskrijejo v luknje, nam pa se odpre pogled na dvojčka Batian in Nelion. V ozadju se ponižno dviguje Pt. Lenana in pogled nanj mi vliva pogum pred drugo nočjo.

Megla se spušča nad Gates of Mist, zato somrak in zmrznjene dežne kaplje dobivajo zlovesč prizvok. Poslednjič ta dan si pogrejem roke ob tabornem ognju. Dobri prijatelji vedno iz rokava stresajo dobre ideje – tako Davor iz zavojčka prve pomoči povleče folijo (namenjeno za pokrivanje ponesrečenca), jo bratsko razdeli, nakar si jo ovijeva okoli stopal. Deluje! Nekajkrat prekolnem tisti kamen, ki me neumorno dreza pod rebra, nato pa omahnem v spanec. Utrujenost prejšnjega dne ubijam na obroke, pri čemer imam najraje zadnjega, ko me zbudijo koraki okoli šotoru in sončni žarek z vonjem po snegu. Dan aklimatizacije začnemo s krepilnim zajtrkom, nato pa sledimo Kennu čez prelaz Hausbergov Col (4591 m) do doline dveh alkalnih, smaragdno zelenih jezer. V tabor se vrnemo pozno popoldan, ko stricu soncu že pojenjajo moči. Priprave na najkrajšo noč so v polnem teku. Od vznemirjenja ugasnem napol pokajeno cigareto, spijem čaj in zaspim ob osmih, kot včasih z zajci po risankah. Premetavam se po šotoru, folija šušlja na prešvicanih stopalih, medtem pa se ura prestavi na 2.30 – D-day.

Pod strop obešena čelna svetilka razsvetli šotor, istočasno pa budilka začne svojo standardno popevko. Za spremembo sem jo tokrat prehitel, kot da bi tu nad oblaki ujel občutek za čas, ne da bi preveril kazalce. Globoko zazeham, pobrem včeraj pripravljen nahrbtnik, in skozi trdo temo sledim edini svetlobi – tabornem ognju. Skodelica pravega črnega čaja mi požene kri po žilah, sprva redkobesedna družba pa zdaj že zbija šale. Zvok enakomernih, počasnih, a zanesljivih korakov prekinja šumenje potoka. Snop čelne svetilke je večinoma usmerjen v tla, le tu pa tam mi pogled zanese nekam v temo – v smer, kjer naj bi se v kratkem narisal vrh. Medtem, ko ujamemo pravi ritem, popolnoma utihnemo. Prijetno tišino prekinja globok vdih ali izdih katerega izmed nas, pri tem pa se v jutranji zarji že vidi obris vroče sape. Ravno pravi čas, pravi Kenn nekje pod vrhom, s prstom pa pokaže na vzhajajoče sonce. Skupaj z njim se zdaj vztrajno dvigujemo vsak proti svojemu vrhu. Razgled je fantastičen! Na smeh mi gre, ko zagledam jeklenice in stope tik pod vrhom. Pritrdili so jih samo zato, da pot velja za najvišjo ferato na svetu. Odložim težak nahrbtnik in z dvignjenimi rokami stopim na najvišjo skalo. Občutek je podoben tistemu, ko vse skrbi ali odvečne besede preprosto odpadejo – gredo v pozabo. Kot da se štiri dni

težak kamen odvali z ramen, za sabo pa pusti urejene misli in optimizem. Nič kaj dolgo se ne zadržujemo na vrhu – drug drugega potrepljamo po rami, fotografiramo, kar je zanimivega in vzamemo pot pod noge. Do zadnjega kampa na drugi strani gore je slabih 30 km skozi "mrtvo deželo". Ob zadnjem izbruhu (davno nazaj) je tu stekel tok lave, za seboj pa pustil suho prašno prst in paletu obsidijanov. Bolj kot se oddaljujemo od vrha, bolj se vrača življenje v okolico. Zdi se, da bi lahko hodil ure in ure, pa nam naposled le zmanjka poti pod nogami. V kampu Chogoria (2650 m) se zlekнем sledi travnika na najbolj prijetno popoldansko sonce, zaprem oči, Floyd pa me ponesejo nazaj na vrh, na drugo stran in spet nazaj ...

Za konec še ena smešna, a resnična zgodba, ki nam jo je zaupal eden od domačinov. Pred časom, še preden je na tem mestu stal kamp Chogoria, je tu rasel gozd, v katerem so živeli sloni. Iz bližnje vasi so pridrvili ljudje, posekali dobršen del gozda in uredili njive. V hudih letih so sloni tu pa tam pojedli pridelek, kar je ljudi zelo ujezilo. Prijeli so za orožje in ustrelili nekaj slonov. Sloni pa jim niso ostali dolžni – še več – najprej so pojedli ves pridelek, nato pa vas zravnali z zemljo.

Hausberg's in Oblony Tarn – večina visokogorskih ledeno mrzlih jezer je vulkanskega izvora in nimajo površinskega odtoka vode (voda pronica pod površjem). Vreme je nepredvidljivo – megla in dež zvečer so stalnica in v pravem nasprotju z jasnimi, a hladnimi jutri.

Mladi bojevniki plemena Kikuyev še danes sledijo legendi in prihajajo ob vznožje gore, kjer darujejo molitev in trofeje, ter se na ta način spominjajo svojih prednikov. Legenda pravi, da naj bi prvi na goro splezal oče plemena Gikuyu in se tam srečal z bogom. Pleme Kikuyev je najštevilčnejše izmed 42, ki sestavljajo združeno Kenijo. Domove gradijo tako, da so vhodna vrata vedno obrnjena proti vrhu gore.

TURNJE AVANTURE

Besedilo: **BOŠTJAN PROSENIK**

Po duši avanturist. Avantura me privlači, tista ekstremna še bolj. V mladosti so me bolj malo zanimala žoge in goli, tudi danes hitro povem vsakemu, ki začnejo debato o včerajšnji tekmi nekega moštva z žogo, da nisem tisti, ki bi o tem kaj vedel oz. želel vedeti. Našel sem se v rolanju po kakšnih stopnicah, BMX-i pa so leteli po gozdnih poteh, ko se še največjim proizvajalcem današnje MTB robe niti sanjalo ni o kakšnih polno vzmetenih gorskih kolesih. Smo lomili rolke, padali na kolena obuti v snowboarde, kasneje orali gozdno podrast z zares prvimi in pravimi freeride kolesi. Odpirali so se bike parki, odpirale so se rane. Vleče te naprej, želiš spet nekaj. In glej, sediš v sejni sobi posavskega *ferajna*. Kaj bo tokrat? Avanturi ni videti konca. In te slike ...

Zame je bila zima v hribih res najlepša. Po sezoni in pol plezanja po skalnatih stenah je prišel na vrsto zimski del alpinistične šole. Malo po kakšnih grapah, malo »skakali na glavo« s cepinom v roki za vajo. Takrat sem se prvič srečal s turaši, tistim alpinisti, ki lahko prehitevajo, med tem ko ti gaziš do ... Že takrat sem čutil, kam me bo odneslo.

In res: ni minilo leto, ko z Mihijem in Igijem pičimo v štacuno, ki je svojo velikodušnost kazala izraženo v procentih z minus predznakom. Na koncu so bili občutki mešani, kepa denarja je skopnela takoj, ko sem odtipkal štiri zvezdice na POS terminalu. Sreča, ker sem vedel, da je to začetek nečesa izjemnega (to sem si sposodil iz reklame od slovensko-avstrijskega mobilnega operaterja).

Zgodba se začne že malo prej, ko se na četrtkovem sestanku dogovorimo, da gremo na Begunjščico in to peš ali pa peš z lahkoto. Mato ponuja smuči in vso ostalo opremo, jaz pa naj dam voljo in malo svoje kondicije. Seževa si v roke. Malo turne hoje, malo peš, malo plezamo. Na vrhu se nas nabere. Dan je bil čudovit, je bil pa problem, ker smučarsko znanje ni kazalo preveč interesa in prav izogibalo se me je. Jaz v levo, znanje v desno. Tudi smuči so bile malo prekratke in pancerji malo preveliki. Po nekaj potopih v cel sneg sem začutil, da je bolje, če grem malo hitreje in z držo bolj naprej. Tudi smeh mojih prijateljev je izginil z vetrom. Očitno mi gre bolje in imam še pol strmine Šentanskega plazu. Smuči splavajo na

površje, potopov ni več. Res začenjam uživati in srce že razbija. Nekje znotraj mene pa se že začenja proces – že sem vedel, kaj bo moja naslednja (in naslednja) velika avanutra. Žal Cerko ni tako užival, k sreči so mu izpahnjeno ramo naravnali in je potem, kljub bolečinam, sestopil brez težav. V dolini smo naredili še eno fotko, potem pa do avtov. To je bil moj prvi turni smuk.

Ja, drugi turni pa ...? Kliče Mičo: »Boško, bi ti šel z nama s Perotom na turno na Grossglockner?«. »Ja, seveda«, navdušeno odgovorim, kot bi že kdaj tam smučal. V mislih sem imel, da bo tako, kot je bilo nazadnje: mehkega snega ogromnih količin. No pa ... Drvimo proti Vzhodni Tirolski. V zadnji vasici pa v prvo odprto gostilno. Sedemo za mizo in glej ga – pivo. Sploh ni slaba pijača in vsi se strinjamo, da ga je treba znova in znova hvaliti, okušati in to iz več povsem enakih steklenic. Veseli gre-

mo spat. Spimo kar v avtu na napihljivi blazini. Ni bogve kaj, je pa zelo poceni. Zjutraj rano pa opremo nase in gasa. Stara mačka Mitja in Peter sta bila že kar v dobri formi. Že nekaj časa sta se pripravljala na odpravo v Peru. Kondicijsko nekaj težav nisem imel, se je pa kmalu začelo že poznano stanje moje počasnosti zaradi višine. Začenjam zaostajati, sneg je poledenel, srenačev nimam, v želodcu mi pa tudi nekaj ni v redu. Ko prispemo do prve kočice, si malo opomorem. Po premisleku se odločim, da ture ne bom nadaljeval. Po poledenem snegu se vrnem do avta. Vsekakor je snega več vrst, si sam pri sebi šaljivo rečem, medtem

ko sezuvam pancerce. Fanta sta osvojila vrh in se varno vrnila v dolino. Še ene testenine iz vrečke skuhamo, pojedemo in prebavimo. Z zgodbo se vračamo domov.

Ko se spominjam mojih/naših tur, ne morem mimo tiste, ki sva jo za Arnom naredila v mojem domačem habitatu. V okolici Lisce sva decembra lani zarezala v belo podlago na severno stran Ješivca, spusta je bilo skoraj za 450 višinskih metrov. Ponovno sva se vzpela in smučala še na južno stran v dolino. Za »malo naokoli« sva potrebovala 5ur. To kar se nam je avanturnim smučarjem dogajalo v Durmitorju v Črni gori, ki je verjetno presežek neokrnjene zimske gorske idile, je pa že druga zgodba, ki si zasluži svoj članek na svoji strani.

Ko gledam sedaj nazaj, ko imam za seboj že nekaj tur in ko gledam na turno smučanje kot na kombinacijo večšin in športov, nikakor ne

morem mimo dejstva, da je turno smučanje vrh alpinizma. Verjetno se bo našel tudi kdo, ki bo nasprotoval temu, verjetno pa ta z Gore smučal še ni.

Zima nam je letos naklonjena, snega je v izobilju in tudi, ko se bodo žičnice ustavile, bomo turni smučarji še vedno uživali v hoji na in spustih z belih gora.

NAJVIŠJI VRH AVSTRIJE

Besedilo: **MIHA KOZMUS**

Brez hitenja se v dopoldanskih urah dobimo, natovorimo in pičimo proti izhodišču – Lucknerhaus. Ko se vozimo zadnje kilometre, srečamo klubsko turnosmučarsko odpravo, ki se že vrača proti domu. Kmalu sledi zaskrbljeni klic, kako to, da smo tako pozni. Nekaj novega snega, da je zapadlo, alarm neznane stopnje. Kot da bi se prvič srečali s snegom, gremo v neznano in ne vemo, kaj počnemo. Klic nas ne prestraši, nadaljujemo po načrtu. Na izhodišču se mirno pripravimo in nabašemo nahrbtnike z vso potrebno kramo. Na internetu najdem zanimiv pristop desno od ledenika, čez Mürztaler, ki ni nič drugega kot lažja ferata, ravno prav za popestritev monotone poti. Pred to ferato pravi Rok, da bi šel nazaj, ker ne more več. Seveda ga ne pustimo kar tako, vzpodbujamo ga, da nadaljuje vsaj do koč. Zapomnil sem si Jernejev komentar na Rokovo utrujenost, ki me še danes, ko pišem te vrstice, nasmeji: »Kogaaa?! Prim se zajle!« Roku damo še aspirin, še sam pojem enega, ker bojda pomaga za lažje premagovanje višine. Počasi nadaljujemo in v mraku prispemo do cilja tistega dne, Erzherzog Johann Hütte. V zimski sobi, ki nam nudi zavetje, sta že nameščena dva bosanska kolega, ki sta malce nejevolno sprejela naš prihod, a se kmalu vdala usodi, da pač ne bosta sama. Mi takoj začnemo s pripravami za naslednji dan. Najprej taljenje snega, potem kuhanje čaja, vmes pa metanje vase

Napoved lepa, ekipa dogovorjena, občutek dober. Da. Tokrat bo šlo do vrha.

vsega, karkoli nam pride pod prste in se nam zdi užitno. Dogovorimo se, da nadaljujemo zgodaj, da na vrhu dočakamo sončni vzhod. S temi mislimi se zavijemo v spalke. Vsakih 15 minut se mi zdi, da odprem oči, saj smo zloženi na postelji kot sardine v konzervi. Ko zazvoni budilka, sem je tako vesel, da ni za povedat. Akcija! Rok toži, da se ne počuti dobro in da nas bo počakal v koči. Ne ugovarjamo mu dosti. Kmalu smo nared in krenemo proti vrhu. V dobrem tempu združeno hodimo, klepetamo skoraj nič. V največji strmini pred vršnim grebenom prehitevamo predhodnike in tako tisti dan dosežemo vrh prvi. Še v mraku čakamo na sončni vzhod. Popolno! Malo piha in kmalu nas začne zebsti tako, da takoj po foto-terminu začnemo sestopati. Kmalu smo nazaj pri koči, zadovoljni, veseli in srečni, da nam je podvig uspel, kot smo si zamislili. Le Rok ni šel do vrha, a se mi zdi, da ga to ni potrlo in je zadovoljen, da je prišel do koč. Tu je lepo in mirno, kot da se je čas za trenutek ustavil. Po predahu in okrepčilu skupaj nadaljujemo sestop in pridemo do avta še v dopoldanskih urah. Turo ocenjujem kot uspešno, saj smo trije od štirih članov dosegli vrh v točno določenem časovnem okviru, v lepem vremenu in v dobrih razmerah. Pristop na Großglockner (3798 m) smo Gregor Cerjak, Jernej Špiler, Rok Cizerle in moja malenkost opravili 9. 4. 2017.

TURNOSMUČARSKO POTEKANJE PO ARMENIJI IN GRUZIJI

Besedilo: **IGOR DULAR**

Za potovanje sem se odločil na pobudo Silva Rožmana, ki je obiskal Gruzijo že lansko leto, letos pa je želel spoznati še Armenijo. Vse, kar sem moral storiti, je bil nakup letalske karte, ostalo pa je bilo v Silvovi glavi. Osnovni načrt je bilo turno smučanje, po možnosti s štiri- in pettisočaka. Silvo je odšel na pot tri dni pred mano in je do mojega prihoda v prestolnico Armenije Erevan odsmučal že s treh vrhov: Ara (2614 m), Zeinariatesh (3220 m) in Hatis (2528 m).

Moje letalo je pristalo v zgodnjih jutranjih urah in na letališču je že čakal Silvo, pripravljen na akcijo. Opremo stlačimo v taksistovo astro in že smo bili na cesti proti vasi Yeghipatrush, ki je bila najino izhodišče. Že po nekaj kilometrih je opazna velika razlika v razvitosti med glavnim mestom in ostalimi predeli. Taksist ni bil najbolj seznanjen s kraji, kamor sva želela, in tako je pot trajala malo dlje, kot bi morala. To pa je prišlo kar prav, saj se je v tem času ravno zdanilo. Ob tej uri v vasi ni bilo nikogar na spregled, so se pa lepo videli hribi nad njo. Stojim v blatu, gledam hribe in razmišljam, kje za vruga bova zdaj pustila prtljago, in kje se bom preoblekel, medtem pa Silvo že potrka na vrata prve hiše. Prijazno so naju povabili v hišo, predvsem otroci, ki so bili še v posteljah, so naju začudeno gledali. Ker sva uletela kot dva vesoljca, sem se kakšnih pet minut počutil malce nelagodno, ampak bili so res prijazni in ko sva »pa ruski« nekako razložila, po kaj sva prišla, je komunikacija stekla, nelagodnost pa

povsem izginila. Ponudili so nama čaj, jaz sem se v miru preoblekel in počasi sva se odpravila v hrib. Najin cilj je bil 2614 metrov visok Thaghenis. Osvojila sva ga v nekaj urah in potem uživala ob smučanju po lepih terenih nazaj. Tisti dan sva bila sigurno glavna atrakcija v vasi. Po kosilu z razširjeno družino sva se z novimi prijatelji dogovorila, da naju peljejo proti najini naslednji destinaciji, pod čez štiri tisoč metrov visok vulkan Aragats. Pomagali pa so nama tudi pri iskanju prenočišča. To je bil kar velik izziv, ampak po nekaj urah in prevažanju sem ter tja, sva se vendarle znašla v majhnem hotelu v kraju Apnaguygh. Naslednji dan sva tako iz sobe stopila direktno na smuči in jo mahnila proti Aragatsu. Vzpon je bil položen in dolg, predvsem pa nama je nagajalo vreme, tako sva zaradi nične vidljivosti in močnega vetra obrnila na 3425 metrov visokem Changilu. Z malce grenkim priokusom, ker nisva osvojila zelenega cilja, sva se naslednje jutro odpravila na pot proti Gruziji. Najprej v Tbilisi in od tam proti Stepantsmindi, pod najin glavni cilj – 5047 metrov visoki Kazbek. Potovala sva, kot potujejo lokalci, s kombiji, imenovanimi maršutke. Avtocest še nimajo in potovanje je potekalo počasi, je bilo pa zelo poceni. Čeprav je bilo pozno zvečer, sva brez težav našla prenočišče in naslednje jutro sva že napadala tretjo najvišjo goro v Gruziji. Načrt za ta dan je bil priti do vremenske postaje na 3860 metrov, ki je tudi edino zavetišče na gori. V lepem sončnem vremenu sva v popoldanskih

urah prišla do vremenarjev. Vse je bilo super, samo vremenska napoved za naslednje dni je bila slaba. Vseeno sva upala na najboljše in bila pripravljena, da greva naslednje jutro proti vrhu. Vreme pa je bilo zjutraj res slabo, močan veter, hud mraz in megla. Jasno nama je bilo, da v takih razmerah nima smisla niti poskusiti in ker sva bila časovno omejena zaradi povratnega leta, sva se odločila, da imava dovolj ledenega zavetja in odsmučala v dolino. Prosto popoldne in večer sva izkoristila za obisk Silvove prijateljice Ruse, ki dela v *nobel* hotelu v dolini. V tem hotelu je tudi heliski baza, ki jo vodijo naši sosedi Avstrijci. Zadnji dan pa sva se odpeljala v bližnji Gudauri, smučišče,

ki ga v zadnjih letih obiskuje vse več zahodnjakov. Silvo je *tural*, sam pa se nisem mogel upreti lagodju, ki ga ponujajo sedežnice. Ostala je samo še dolga pot domov. Iz bližine ruske meje preko Tbilisija v Erevan na letalo in nato preko Varšave (z osemurnim postankom) na Brnik.

Če mi kaj ni bilo všeč na potovanju, je to skoraj dvodnevna pot domov. Ko naslednjič obiščem Gruzijo, bom šel bolj direktno. Silvo ima že vse naštudirano.

DRUŽINSKI MAKEDONSKO-GRŠKI »TOUR«

Besedilo: **ROMANA ZORKO**

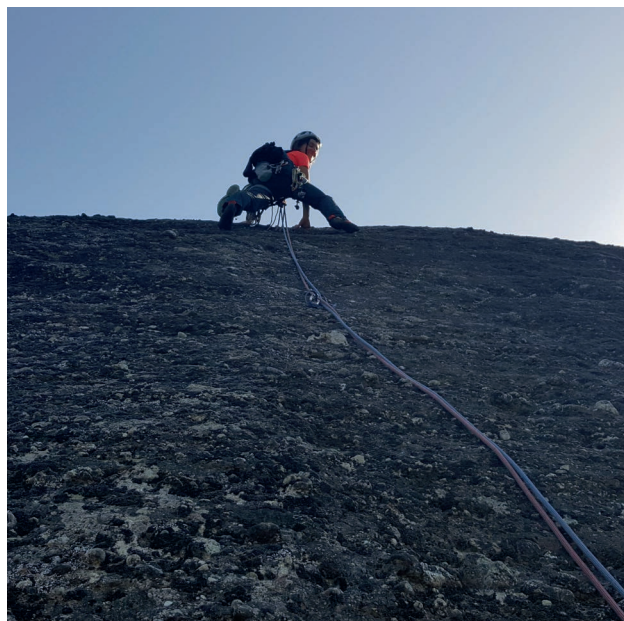

Otroci so zrasli, dolga vožnja z avtomobilom več ni ovira in že uigrana ekipa Novak-Strmšek-Zorko se je odločila letošnje prvomajske praznike preživeti na Balkanu. Tokrat je padla Meteora - z vmesnimi postanki.

Vsakoletne prvomajske počitnice so vedno skrbno načrtovane, vsaj kar se plezalnih ciljev tiče. Vse ostalo pride zraven naključno, postane pa včasih bolj zanimivo kot kaka preplezana smer. Če preskočimo vožnjo do Makedonije, smo kaj kmalu začutili utrip Balkana. Zaradi politične krize zaskrbljeni, navidezno malo predvidljivi in tihi domačini ob Dojranskem jezeru, so nas prijazno sprejeli, ponudili prenočišče in postregli s pravo gurmansko pojedino. Ob tem človek kar hitro pozabi, da se blizu dogaja kaj slabega in v brezskrbnem duhu smo nadaljevali naše potovanje. Po obisku starodavnega grškega mesta Solun, razburljivi plovbi s piratsko ladjo, s čisto pravim piratom na krovu, s čisto pravim mečem za pasom in daleč najboljšo piratsko limonado, smo z vožnjo nadaljevali po celinski Grčiji, proti Meteori.

Kar naenkrat so se pred nami dvignili osameli stolpi. Kamniti velikani sredi ravnine so v naših glavah vzbudili spoštovanje in radovednost: »Le od kod so se vzeli?« Fascinanten pogled smo kmalu dopolnili z občutki ob plezanju po vertikalnih teh skrivnostnih gmot. Drobni kamenčki, majhne luknjice, tu in tam kakšen sveder za varovanje so za sezonskega plezalca, kot je moja malenkost, kar dober zalogaj. Po začetnem spoznavanju z oprimki in površino, mi je bilo v zadovoljstvo in ponos Anito in

Mateja pripeljati čez celotno smer »Pillar of rain« na kamnitega velikana po imenu Dupiani. Tisti, malo bolj vajeni vzpenjanja po vertikalnih in raznih previsih (Roman in Matej), so se lotili stolpov z malo večjimi problemi v smereh »Wholly ghost, Pillar of Dreams, Schwarz aus weiß« ... Ti problemi so v preteklosti predstavljali prave uganke vsem, ki so hoteli kaliti mir pravoslavnim menihom, ki so svoje življenje prestavili iz doline na vrhove teh kamnitih velikanih. Tam so zgradili samostane, prave kulturne spomenike, danes turistični magnet, zaviti v skrivnostne tančice njihovega sedanjega življenja in preteklih doživetij.

V kolikor se nismo potikali med skalnimi stolpi in po okolici, smo čas preživljali ob našem začasnem počitniškem prebivališču, šotoru, velikosti majhne brunarice, v kampu Vrahos. Merili smo moči ob vlečenju vrvi, kdo najde bolj izvirno skrivališče, kdo večkrat pomije posodo in komu uspe spiti najbolj mrzlo pivo (od odraslih seveda). Ob večerih smo skupaj z otroki zlezli na dostopnejše, malo bolj zaobljene stolpiče, se nastavljali še zadnjim sončnim žarkom in jih lovili v objektivne skupaj z našimi zadovoljnimi nasmehi.

Po tednu dni uživaškega šotorjenja, poplezavanja in kulturno-zgodovinskega udejstvovanja, smo se vrnili v bivšo rodno Jugoslavijo. Natančneje ob biser Makedonije, Ohridsko jezero, naslednji dan do Skopja, prestolnice nasprotij, moderne ureditve novega dela in versko obarvanega starega jedra, s kupom minaretov, ki so skupinsko opozarjali na popoldansko molitev. Mi se je nismo udeležili, smo si pa privoščili pravo kavo iz bakrene džezve in se soglasno odločili, da pridemo spet.

DOLOMITSKI PREVISI

Besedilo: **MATEJ ZORKO**

Prišel je čas poletnega družinskega dopusta in kot že nekaj let doslej se odpravimo v Dolomite. Tudi tokrat nismo sami, zbralo se nas je kar nekaj družin. Letos je naša baza Cortina d'Ampezzo, ki leži v osrčju Dolomitov. Poletje tu, visoko med gorami, nikoli ne razočara. Ko se v dolinah naseli pasja vročina, so tu temperature ravno pravšnje.

Na takšnem dopustu brez plezanja pač ne gre. Že drugi dan se z Romcem odpraviva v eno najbolj markantnih sten naokoli, Tofano di Rozes. Dolomitske stene so mi že znane, zato približno vem, kakšen format smeri me čaka. Kljub moji letošnji »sušni sezoni«, si izbereva smer, kjer pričakujemo, da se bova pošteno nalezala. Takih priložnosti je vsako leto manj, zato jih je treba izkoristiti. Naš cilj je bolj redko plezana smer Via Leviti, ki poteka v osrednjem delu drugega stolpa Tofane. Nekoliko levo od naju sočasno vstopata tudi Nevenka in Andrej, prijatelja iz naše skupine.

Začetni raztežaji, ki so ocenjeni zgolj z oceno IV, nama dajo slutiti, da bo plezanje vse prej kot enostavno. Nikjer nobenega varovanja, zgolj kakšen klin na varovališču. Višje ko plezava, težje postaja. Tudi v petkah tako ni varovanje nič boljše, vendar se nama zdi vseeno lažje, saj sva se sedaj že malo navadila. Ko se nekako prebijeva čez spodnji, lažji del, se stena v nadaljevanju postavi pokonci. Previsna rumena gmota se bohoti nad nama in iz najine perspektive zgleda zastrašujoče. Sledim klinom, ki so sedaj na srečo nekoliko bolj pogosti. Pridem do prvega resnega previsa in nikakor ne najdem prehoda. Plezam po krušljivi

prečki, ki me ne pripelje nikamor. Sedaj moram nazaj, vendar je to še težje, saj se moram rahlo spustiti. Gledam previs nad sabo in končno najdem kline, ki nakazujejo prehod. Zaplezam v previs in s skrajnimi napori dosežem varovališče. Ocena smešno nizka, jaz pa že diham »na škrge«. Ključni raztežaj zaplezam zelo počasi, poskusim prosto. Vendar naporno plezanje mi ne pusti predaha, zato me čedalje bolj *navija*. Ko pokurim zadnje atome moči in imam *buteljke* večje kot Schwarzenegger, se moram obesti v klin. Toda borbe še ni konec. Kljub kratkemu počitku, se ne morem dovolj regenerirati in do konca raztežaja se borim s previsom in izvajam vse mogoče, da končno izplezam na polico, ki nakazuje lažje nadaljevanje. Romc za mano niti ne poskusi prosto. Pravi, da gre tako hitreje.

Zgoraj se stena zopet položi, nadaljevanje je lažje in kmalu doseževa vrh, kjer počakava tudi najina prijatelja. Sestopimo zadovoljni, četudi bo morala prosta ponovitev počakati na kakšno boljšo pripravljenost.

PERU

Med 30. 6. in 23. 7. 2017 je v Peruju potekala alpinistična odprava, ki so jo sestavljali trije člani Posavskega alpinističnega kluba - Peter Sotelšek, Andrej Trošt, Mitja Kolman - ter Albin Simonič iz AO Celje-Matica.

Doseženi cilji:

- pristop na Urus, 5495 m (Peter Sotelšek, Mitja Kolman; 4. 7. 2017)
- pristop na Tocllaraju, 6034 m (Peter Sotelšek, Mitja Kolman; 7. 7. 2017)
- prosto preplezana stena La ESfinge - Original Route 85, 6c+, 750 m (Andrej Trošt, Albin Simonič; 9. 7. 2017)
- pristop na Pisco, 5752 m (Peter Sotelšek, Mitja Kolman; 12. 7. 2017)
- poskus osvojitve Nevado Copa, 6188 m (Peter Sotelšek, Andrej Trošt, Albin Simonič, Mitja Kolman; dosegli višino 6079 m; 17. 7. 2017)
- pristop na Huarapasca, 5420 m (Peter Sotelšek, Andrej Trošt; 20. 7. 2017)

Tocllaraju

La Esfinge

LA ESFINGE

Besedilo: **ANDREJ TROŠT**

Let preko Atlantika je bil miren, dolgotrajen in časa dovolj za razmišljanje. Trenutek slovesa, ko zapustiš družino, je grenak, a toliko slajša je vrnitev nazaj za domačo mizo. Vmes pa je zgodba, ki te oplemeniti in pusti spomine za življenje. Potovanja človeka spreminjajo bolj kot vsakodnevna rutina. Ko si zdoma, se ozreš vase, razmišljaš širše, spoznaš svoje reakcije, težje skrivaš čustva, iščeš prijatelje, iščeš svoj mir, čakanja ne maraš, ker te ubija, zato si želiš akcijo, avanturo, napor. Osredotočaš se na gibanje, plezaš, poslušaj svoje poudarjeno dihanje, v prstih čutiš samozavest, čeprav veš, da te stena z lahkoto izvrže. Vztrajaš. In to je bistvo.

Prvega julija se znajdem v Huarazu in že ob prvem ogledu mesta občutim kulturni šok. Različna kultura, drug narod, pocestna umazanija, potepuški psi, revščina, vir bakterij in bolezni. Po šestih dneh prilagajanja novemu okolju, aklimatizaciji, se tik pred načrtovanim odhodom pod steno Sfinge začnejo prebavne težave in krvavitve iz nosu. Oba z Binetom čepiva na školjki naše apartmajske sobe. Družbo nama dela tudi Peter. Binetu se prebava kar hitro uredi, meni pa se ne izboljša vse do konca naše odprave. Nekako se sprijaznim

z vsakodnevnimi krči in neljubimi situacijami – toaletni papir postane moj dnevni spremljevalec. Osmi dan, kljub negotovosti, odrineva z natovorjenimi nahrbtniki in *prasicami* proti dolini Paron. Potovanje s taksijem po dvajsetkilometrski makadamski cesti z uničenim amortizerjem in požiranje prahu iz ventilacije je pravo doživetje. Družbo nama dela zgovorni in prijazen Emilio, njegov sorodnik za volanom ter molčeč in nasmejan nosač »portador«. Vse poteka gladko. Opoldne smo pri Laguni Paron, kjer se začne hoja proti baznemu taboru. Mogočni Huandoyi se kopajo v soncu, ko sopihamo med šopi trav in balvani. Po dobrih treh urah z Binetom zagledava najin cilj, steno Sfinge. Ne skrivava navdušenja, za hip se ustaviva in opazujeva granitni zid pred seboj. Še nekaj minut hoje in že sva v bazi, na višini 4700 m, kjer odvrževa *ruzake* in počakava nosača. Kmalu je šotor postavljen in kuhalnik že greje vodo za špagete. Z olivnim oljem in paradiznikovo omako povečava najin apetit, ki ni obetal veliko. Začneva rožljati z opremo in se odločati, kaj gre z nama v steno in kaj ne. Prebirava opise in gledava skice, nekaj informacij nama da plezalni par iz Amerike. Na bližnjem vodnem izviru polniva zaloge in si kuhava »mate di coca«. Moja prebava še kar ni urejena, saj redno hodim čepet za balvane in gledat nasproti žarečo steno Huandoyev. Ko se sonce skrije, se sliši pokanje serakov in podiranje kamenja. Večer je čaroben, šesttisočake boža večerna zarja, nad nami vlada jasna

temno modre barve, prižgejo se prve zvezde. Zvezdni peskovnik na južni polobli je povsem drugačen kot pri nas. Kljub rahlemu glavobolu in stalni pripravljenosti uživam, prvič v Peruju, prvič pod steno Sfinge, poln čustev, poln pričakovanj.

Jutro devetega julija je mrzlo, šotor je odet v močno ivje, voda v plastenki je zmrznjena, nebo je kristalno jasno. Zavrem vodo, vanjo stremem kosmiče in polovico pocastih ogljikovih hidratov odmerim Binetu v posodo. Čezenj streseva vsak po eno žlico čokoladnih proteinov in vse skupaj zmešava v plastelinasto zmes imenovano zajtrk. Na pogled ne ravno privlačen obrok sva v obdobju najinih priprav večkrat prakticirala in je bil prav okusen in predvsem energetsko bogat, tokrat pa nama ne gre in ne gre dol. Vase spravim dve do tri žlice, potem se mi ustavi, ne pretiravam, če rečem, zagabi. Tudi Bine ima enake težave, tako da se brez zajtrka podava v Sfingo. Ob sedmih, ravno ko prvi sončni žarek prileze iznad Piramide, vstopiva v steno. Začnem jaz. V gibanju ni mehko, tudi sproščenosti ne. A kmalu, že na prvem štantu, od mene odletijo vsi oklepi in plezanje steče v bolj sproščene vzdušju. Izmenično premagujeva raztežaje in nameščava varovala. Smer ima na najtežjih delih svedrovce in tudi večina štantov je navrtanih. Lažji odseki so neopremljeni. Ko dohitiva kolumbijsko navezo, se najin ritem ustavi. Sonce se skriva in steno preplavi senca, mrzla senca. Začne pihati. Zebe naju, pa čeprav sva oblečena v puhovke in vetrovke. Ker soplezalca ne najdeta rešitve, vodstvo prevzameva midva in dokaj uspešno iščeva prehode med kamini v lažji svet. Na 5000 metrih že kar pošteno sopeva in moči nama pojenjajo z vs-

akim metrom. Počasi, a vztrajno napredujeva proti izstopnemu delu in po devetih urah plezanja stopiva na greben, kjer se odprejo pogledi na okoliške šesttisočake. Stisneva si roki. Z malo spodbude se povzpneva še na vrh 5325 metrov visoke Sfinge. Obide naju veselje in utrujenost. Zbereva še zadnje moči in sestopiva do škrbine, kjer se spustiva po vrvi tri raztežaje, potem pa sestopava po mukotrnem melišču in oprezava za možicliji. Pot do šotora se vleče kot jara kača. Po štirinajstih urah zaključiva odisejado. Utrujena, dehidrirana in šibka sprejmeva odločitev, da se čim prej vrneva v Huaraz.

Z Albinom Simoničem sva v steni 5325 metrov visoke La Sfinge v Peruju, 9. 7. 2017, prosto preplezala klasično smer Original route 85 (6c+, 750 m).

Za nami je tridnevna avantura, ki smo jo doživljali na šesttisočaku Nevado Copa v Peruju.

Sestopamo proti baznemu taboru. Stari prekaljeni *arriero* in njegovi *burrosi* nas mirno čakajo – *arriero* z *burrosi*, po domače lokalni vodič z osli. Fascinira me je njegova točnost in odgovornost. Na vseh turah na odpravi so se držali dogovora in s točnostjo prekašali celo švicarsko uro. Tiho vzame v roke svoj meh. Skrivnostno tekočino pomeša s kokinimi listi in si zmes zarine za dlesni. Vstane, nas veselo pozdravi in žveči. Čakajoč, da pripravimo tovore, sključen sedi na granitni skali, ki štrli sredi platoja našega baznega tabora. Naštejem mu vsaj sedemdeset pomladi. In res jih ima. Še vedno z lahkoto natovori osle, ki nestrpno kot kužki čakajo na odhod v dolino. Opojna zmes našemu izkušenemu *arriero* da moč, ga pomladi za vsaj trideset let. Bič vihti po zraku in žene svoje osle v dolino, da ga komaj dohajamo. Prašna pot nas vodi navzdol po visokogorski stepi, ki se spušča 1500 metrov globoko, vse do vasice Vicos. Tam bomo poiskali taksi, ki nas bo prepeljal do našega domovanja v Huarazu.

Prispemo v Vicos, gorsko vasico, ki leži približno 3000 metrov visoko. Videti je, kot bi se čas ustavil že desetletja nazaj. Življenje teče v svoji dimenziji. Hiške so grajene iz opek, ki jih žgejo v sosednji vasici. Na grobo so ometane z blatom in živalskimi iztrebki. Kolikor je pač nujno potrebno, da kljubujejo tamkajšnjim razmeram. Domačini, Indijanci, so po večini

poljedelci in pastirji, leseni plug je še danes v uporabi. Sredi vasi postanem. Prijatelji odhitijo naprej. Za trenutek se poizkusim vživetí, misli odplavajo ... Opazujem njihov tok življenja, želim razumeti, kako živijo. Skromni so, živijo iz rok v usta, vendar so srečni in zadovoljni s tem, kar imajo. Ne potrebujejo veliko. Kakšen kontrast našemu načinu življenja. Na bližnjem dvorišču opazim velike svinje. Pasejo se v blatu, privezane za zadnjo nogo. Na vse pretege se stegujejo in z jeziki lovijo vabljivo travo. Predaleč je ... pa tako blizu.

Zdramijo me velike, temne otroške oči, črni skuštrani lasje male deklice. Umazan obrazek, vendar tako ljubeč ... otroški. Spominja me na mojo Ajdo. Pogrešam moja otroka. Odložim nahrbtnik na prašno cesto sredi vasi. Iščem in upam, da je še kaj ostalo. Nekje mora biti še kakšen priboljšek, si mislim. Mirno stoji ob meni in radovedno opazuje, čaka ... nedaleč stran opazim skupinico manj pogumnih obrazkov, ki izza vogala skrivaj opazujejo dogajanje na cesti. Za njih sem tujec, neznanec, mimoidoči, nekdo z drugega planeta. Res je. Radovedno me opazujejo, tiho prosijo za sladki greh. V nahrbtniku pa so same neuporabne reči. Jezen sem, v mislih preklinjam in iščem. Končno na dnu nahrbtnika otipam čokolado. To je vse, kar je ostalo, vse kar imam trenutno pri sebi. Ko bi le imel kaj več, si mislim. Zmečkana je in povaljana, nič zato. Opazim, kako se mladenki zaiskrijo oči. Počasi jo vzame, z nasmehom se zahvali in se pridruži ostalim vrstnikom. Čokoladico razdeli na pet enakih delov. Rosnih oči zapustim Vicos.

MUSALA

Besedilo: **MAJA STOPAR**

Tisto vroče avgustovsko poletje smo preživeli ravno tam, kjer je poleti okoli 40 nad lediščem, kjer klima ne dohaja hladiti in kjer je pivo smešno poceni. Točno tako, navigacija nas je peljala slabih 1000 kilometrov bolj v desno na zemljevidu – v Bolgarijo.

holom, temveč s kokakolo. Hodili smo mimo ton hribovskih borovnic, ki se jim nismo mogle upreti, da sta fanta čakala pol ure, če ne več. Lačen si zelo drugačen, ali kako že pravijo: borovnice imajo svoj čar in barvo na prstih.

Medtem ko je naša navidezna sopotnica Micka vztrajno trdila: »Polkrožno obrnite!«, se je naš jekleni konjiček pripeljal do Kranjski Gori občutno podobnega mesteca. Borovets, mestece, ki leži na 1350 metrov in ponuja ogromno hotelskih kompleksov, smučišč in gorskih kolesarskih prog. Vneto je bilo potrebno izkoristiti vse znanje angleščine, srbsčine, hrvaščine in kombinacije vseh teh, da smo se le dogovorili za vzpon na Musalo. Google pravi nekaj, natančna pot brez uporabe vlečnice in odprtost kočje pa je bila prva informacija, ki je poskrbela za začudeno dvignjeno obrv zaposlene na turistični agenciji. Vlečnica ponuja 20-minutno vožnjo s 1350 metrov nadmorske višina na 2369 metrov za pičlih 5 evrov po osebi. Veliko bolj logična izbira bi bila to, kot pa naše pešačenje slabe 4 ure do kočje. Ampak, če bi mi kdo rekel, da mi plača vožnjo z vlečnico, bi hvaležno odklonila. Pot se je vzpenjala počasi in prijetno mimo žuborečega potoka; ne glede na morebitno užitnost vode nam to ni bila ovira, saj smo dva dni kasneje že krepko razkužili naše želodčke – ne z alko-

Torej, po borih štirih urah smo le v nacionalnem parku Rila, med Alpami in Kavkazom zagledali kočo. Tista srednje velikosti je bila naš dom za eno noč. Ob prihodu smo bili takoj deležni nekaj začudenih pogledov. S Špelinim hlastanjem za zrakom in količino opreme smo po naših merilih izgledali kot povprečni Slovenci, ki se odpravijo na čisto navaden nedeljski pohodniški izlet. Turistična točka je res obljudena, imidž obiskovalcev pa precej spominja na mestnega – bombažne kratke hlače in nizke superge, ženske pa v nizkih sandalih v kombinaciji s prikupnimi tunikami. Njim pa smo se najverjetneje utrnili v spo-

je pripeljalo do najvišjega vrha Balkana, na vrh, ki za 61 metrov premaga našega očaka. Občutek je bil fantastičen in predvsem domač, saj nam je s šilcem domačega postregel oskrbnik vremenoske postaje. Nekaj žuljev in predvsem smeh sta začinila pot nazaj, za češnjo na smetani pa še skok v občutno premrzlo jezero. Nekdo si pač upa.

Povratek v dolino je bil zabaven. Torej: borovnice, borovnice in spet borovnice. Res je super združiti dopust v dobri družbi z obiskom balkanskega očaka.

minu kot štirje približki alpinistov, ki so si zadali odpravo Mont Blanc, saj smo ob selektivni izbiri opreme izbrali le nekaj kosov oblačil, dve spalki, osebno higieno, pohodne čevlje, nekaj hrane in nekaj vode ter za 70 evrov bolgarskih levov. Sledil je komunikacijski izziv, štirje junaki želimo štiri postelje in večerjo. Dobili smo rezidenco: štirikrat krepko ravna deska, enkrat nedeljujoč kamin, osemkrat drastično odišavljene odeje z vonjem petroleja in neomejeno število pajkov in žužkov. Zabavo za slabih 7 evrov na glavo.

Večerja ni bila ravno kulinaričen presežek. Juha kot zmes raznobarnih sestavin je bila ravno dovolj okusna, da smo potešili svojo lakoto. Prihodnje jutro smo se navsezgodaj odpravili proti vrhu. Dve uri pešačenja nas

Bliža se čas družinskega dopusta in napovedan četrti vročinski val nas preusmeri na sever. V hribe gremo, ne na morje, to sedaj že vemo. Sledi vprašanje: kam? V Trento, saj tam lahko kolesarimo, plezamo, in hodimo v hribe. Pa še manj vroče bo. No, to ni čisto držalo. Tudi v Trenti in okolici so bile rekordne temperature. Še sreča, da imamo našo bistro hčer planin – Sočo.

Kot po navadi smo avto naložili do zadnje špranje.

»Mami gremo v šotor?«

»Seveda.«

»Si vzela mojo spalno?«

»Sem.«

»Jeee ...«

In smo šli. Za nami sta prišla še striček Toni z Nejko, dedi, babi, Maks in Aljoša. Več nas bo, bolj lušno bo. Po obisku nekaj kampov smo našli super parcelo v kampu Triglav. Da smo se ogreli, smo prvi dan obiskali bližnje plezališče. Kljub vročini smo vseeno splezali nekaj smeri. Sledila je ohladitev v Soči.

Naslednji dan smo se odpravili na turo s kolesom. Do Bovca smo se pošteno ogreli. Tako so bile naše nožice pripravljene za prvo pohodno turo na Mangart.

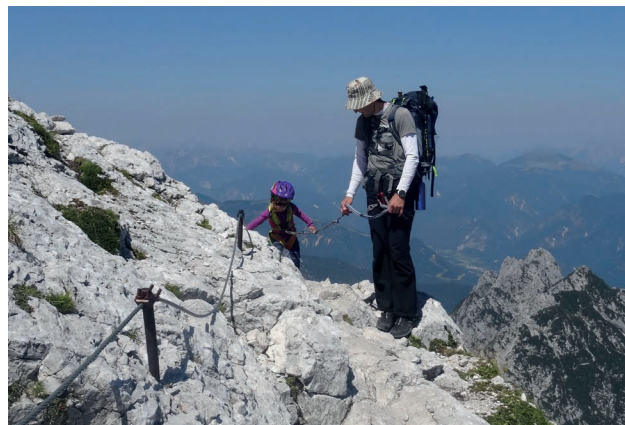
Po dobrem zajtrku in pakiranju nam le uspe. Kadar se podamo z otroki v gore, so naši nahrbtniki vedno dobro naloženi. Štiriletnica s seboj vzame tudi pliškota in še kakšno igračko. Na turi se nama pridružita še Toni in Nejka. Po cesti, zaviti kot kača, se pripeljemo na Mangartsko sedlo. Optamo nahrbtnike in pot pod noge, naša četica koraka.

»Mami, katera gora je Mangart?«

»Oooo, kako je velik!«

Sledilo je veliko Ajdinih vprašanj. Peter ji naden plezalni pas in čelado. Z *gurtno* jo priveže nase, tudi ostali se opremimo. Hodimo po

italijanski poti, ki je za otroke primernejša. Za tako male nogice, kot so Ajdine, je to prava plezalna pot, Andraž, starejši brat, pa to že dobro obvladuje. Na poti so bile tudi jeklenice, za Ajdo seveda še previsoke, zato je spretno iskala oprimke, ki jih majhnim ročicam nikoli ne zmanjka. Ker je pot kar dolga, smo imeli vmesne postanke za malico, ki je v hribih še posebej dobra: »Mmmm!« Pa koliko lepih rožic je na poti! Vse smo morali pregledati, tudi gorski škrat nam je vso pot pridno nastavljal razne dobrote. Po treh urah hoje smo prišli na vrh, kjer je bila prijetna temperatura. Lepi razgledi in dosti planincev. Spet smo se okrepčali, nahranili kavke, se slikali in se po isti poti odpravili nazaj do sedla. Ker je bila pot za male nogice predolga, je ati Peter Ajdo »navezal« na nahrbtnik, kjer je večino poti kar prespala. Presrečni, da smo osvojili Mangart, smo se vrnili v kamp.

Tako smo dodobra izkoristili stabilno vreme v hribih, ki je še kako pomembno, če se v gore odpravimo z otroki, ker se predviden čas ture podvoji. A nič zato, tako se odrasli naužijemo veliko lepih razgledov.

WEISSHORN

Besedilo: **JERNEJ ŠPILER**

Weisshorn lahko uvrstimo na seznam najbolj atraktivnih gora v Alpah. Že na moji prvi turi v Švici, kjer smo osvojili Dom, mi je padel v oči. Ko sem slišal, da je na klubu ponovno prišel čas za visokogorje, sem nemudoma predlagal ta piramidast vrh. Začudeno so vse klubske starešine moj predlog vzele pod drobnogled in ga na koncu tudi potrdile. Potrebno je bilo počakati samo še na ugodne razmere.

V petek, 13. oktobra, se nas je sedem palčkov brez Sneguljčice v popoldanskem času odpravilo proti Švici. Pred nami je bila dolga in naporna vožnja, najprej do Milana in nato proti severu v mesto Randa, kjer smo prespali. Vse zasluge gredo Andreju in Mihi, ki sta se usedla za volan. Naslednji dan smo se prebudili v mrzlo in sončno jutro. Po obilnem zajtrku in močni kavi smo si nadeli ultra težke nahrbtnike in jo mahnili v hrib. Že kmalu smo z glavne prometne poti zavili v strm breg, kjer je nastala tišina. Po prvih sto višinskih metrih smo slekli puhovke in ostala topla oblačila. Sprva je bila pot bolj travnata in gozdna, z višino pa se je teren spremenil v živo skalo. Naš cilj za prvi dan je bila Weisshornhütte, ki se nahaja 2932 metrov nad morjem. Za pot iz doline, kjer smo pustili kombi, smo do kočice porabili približno štiri ure hoje. Koča je bila odprta, vendar brez oskrbnika, kar pomeni, da

ni bilo ne vode ne ogrevanja. Ko smo odložili težke nahrbtnike, se malo odpočili in najedli, je bila naša prva naloga, da se oskrbimo s pitno vodo. Hitro smo pograbili vse prazne plastenke in sledili vodni cevi v hrib proti izviru. Tik ob ledeniku, kjer je bil ta naš izvir, smo natočili vse plastenke in uživali v zadnjih žarkih sonca. Medtem ko smo se nekateri sončili, pa je drugi del ekipe odšel v izvidnico, da bi vsaj delno začrtali pot za naslednji dan. Po napornem in dolgem dnevu smo se zbrali za skupno mizo, kjer smo se dogovorili o vsem pomembnem za glavni vzpon. Po obilni večerji smo lepo eden za drugim odšli vodoravno – v spalno.

Noč na 14. oktober je bila kratka in presenetljivo topla, kar seveda ni bilo dobro za zunanje razmere. Odhod je bil določen za 2.00, odpravili pa smo se seveda kakšno minuto kasneje. Popolno opremljeni in s čim manj teže smo jo ob 2.15 mahnili v smer izvira, kjer smo prejšnji dan točili vodo. Pot do ledenika se je nadaljevala brez posebnosti. Bila je zelo ovinkasta, kar nam je vzelo veliko časa. Tik pred ledenikom smo se opremili z derezami in cepinom, ker je stvar postala bolj resna. Bilo je še vedno temno, zato smo se orientirali s čelnimi lučkami in GPS napravo. Nekje okoli pete ure smo prišli do prve skalne stopnje. Tu smo zaradi slabe vidljivosti pričeli varovati. Najprej je stvar zagrabil Mato, jaz sem ga varoval, nato pa eden za drugim kot sedem palčkov. Ko se je zjasnilo, smo po nekaj raztežajih končali z varovanjem, saj smo se počutili varne, vidna pa je bila tudi plezalna linija. S tem smo pri-

dobili predvsem na času, ker plezanje sedmih ljudi v tandemih vzame veliko časa. Razmere so bile za silo dobre, ko pa se je prikazalo sonce, so se poslabšale. Z Matejem sva okoli devetih prva prispela na greben Frühstückplatz (3916 metrov), kar je bilo seveda zelo pozno. Po načrtu naj bi to točko dosegli vsaj dve uri prej. Medtem ko sva čakala ostalo ekipo, sva si ogledovala pot naprej, ki je bila še zelo dolga, nevarna, razmere pa slabe. Potrebno je bilo ugotoviti dejstva in realno oceniti situacijo. Če smo že do Frühstückplatz porabili dve uri preveč, bomo po vsej verjetnosti do vrha v časovni stiski. Če bi se odločili pot nadaljevati, bi sestopali po temi, kar bi bilo zelo nevarno. Za šalo smo imeli že idejo, da bi šli do vrha in nato za pot v dolino poklicali helikopter. Potegnili smo črto in odločili, da se vrnemo v dolino. Odločitev ni bila lahka, ampak v naši situaciji edina pravilna. Naredili smo še nekaj posnetkov, popili vroč čaj in se počasi, ker smo zdaj imeli dovolj časa, odpravili proti koči.

Na sestopu smo že kmalu videli, kako smo v temi zgrešili našo pot navzgor. Ne trdim, da bi po tej »pravi« potji kaj pridobili na času, ampak bi bila vseeno lažja, vsaj za navzgor. Ker je sonce močno pripekalo, so se poslabšale tudi razmere. Sneg ni bil več kompakten, bil je moker in spolzek. Na določenih mestih smo se zaradi varnosti tudi spustili po vrvi ali izkoristili vrvi, ki so že bile pritrjene v steni (fiksi). Vse je bilo lažje, ko smo preplezali iz skalne stopnje in pot nadaljevali po markirani stezi. Ustavili smo se še pri našem izviru in dotočili vodo za v dolino. Pri koči smo pojedli še vso hrano, ki

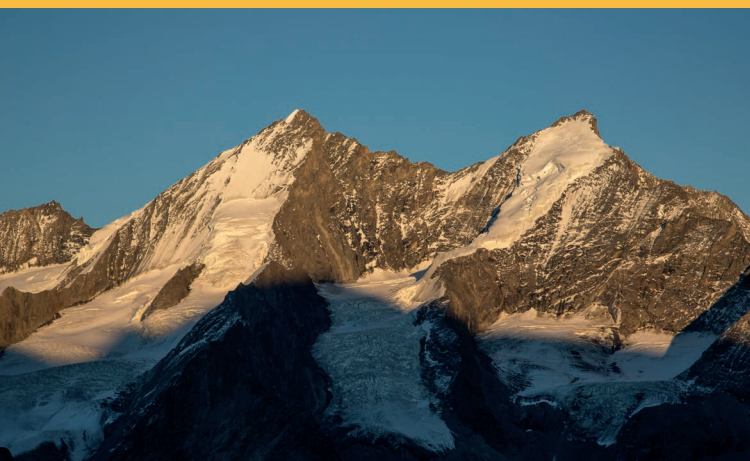
nam je ostala, ponovno natovorili vso opremo in se odpravili proti kombiju. Pred nami je bilo še dobre tri ure vijugaste hoje pod breg. Nekateri malo bolj, nekateri malo manj izčrpani smo se vrnili v dolino. Popili smo zasluženo pivo, se preoblekli, malo umili, natovorili kombi in se odpeljali iz te naše prelepe Rande. Za volan je ponovno sedel Miha in nas iz Švice, čez Italijo varno pripeljal v Krško.

Weisshorn je tisti dan ostal neosvojen, ampak še vedno stoji in lahko se še vedno vrnemo. Mislim, da v alpinizmu ni vedno pomemben cilj, ki si ga tako nadvse želiš. Bolj pomembno je, da se s ture vrneš nepoškodovan, poln novih izkušenj, zgodb, motivacije ... Uživaj ne samo v lepi naravi, ampak tudi v prijetni družbi, ki ti tisti čas stoji ob strani in ti pomaga. To je to, kar nas alpiniste povezuje. In ne samo cilj, ker ciljev je lahko veliko, poti pa so različne. Tako kot je kozarec vina poln zdravja, je tudi alpinizem poln presenečenj.

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

